

۵۵۹۰
۵۱۳۲

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: مجموعه ذریعه - اشرع شاهزادگان

مؤلف: ...

موضوع: تاریخ و ...

شماره ثبت کتاب: ۵۲۳۱۷

تاریخ ثبت: ۱۳۸۲

شماره قفسه: ۵۴۱۷

۱- شرح شواهد عوامل ۲- رساله فی صیغ العقود
 ۳- ملامت جعفر الاثری
 ۴- سخن از انصاف و عدل
 ۵- سلام به شهبان
 ۶- معصومیت و غیره
 ۷- ...
 ۸- ...
 ۹- ...
 ۱۰- ...
 ۱۱- ...
 ۱۲- ...
 ۱۳- ...
 ۱۴- ...
 ۱۵- ...
 ۱۶- ...
 ۱۷- ...
 ۱۸- ...
 ۱۹- ...
 ۲۰- ...

۲۱- ...
 ۲۲- ...
 ۲۳- ...
 ۲۴- ...
 ۲۵- ...
 ۲۶- ...
 ۲۷- ...
 ۲۸- ...
 ۲۹- ...
 ۳۰- ...
 ۳۱- ...
 ۳۲- ...
 ۳۳- ...
 ۳۴- ...
 ۳۵- ...
 ۳۶- ...
 ۳۷- ...
 ۳۸- ...
 ۳۹- ...
 ۴۰- ...
 ۴۱- ...
 ۴۲- ...
 ۴۳- ...
 ۴۴- ...
 ۴۵- ...
 ۴۶- ...
 ۴۷- ...
 ۴۸- ...
 ۴۹- ...
 ۵۰- ...
 ۵۱- ...
 ۵۲- ...
 ۵۳- ...
 ۵۴- ...
 ۵۵- ...
 ۵۶- ...
 ۵۷- ...
 ۵۸- ...
 ۵۹- ...
 ۶۰- ...
 ۶۱- ...
 ۶۲- ...
 ۶۳- ...
 ۶۴- ...
 ۶۵- ...
 ۶۶- ...
 ۶۷- ...
 ۶۸- ...
 ۶۹- ...
 ۷۰- ...
 ۷۱- ...
 ۷۲- ...
 ۷۳- ...
 ۷۴- ...
 ۷۵- ...
 ۷۶- ...
 ۷۷- ...
 ۷۸- ...
 ۷۹- ...
 ۸۰- ...
 ۸۱- ...
 ۸۲- ...
 ۸۳- ...
 ۸۴- ...
 ۸۵- ...
 ۸۶- ...
 ۸۷- ...
 ۸۸- ...
 ۸۹- ...
 ۹۰- ...
 ۹۱- ...
 ۹۲- ...
 ۹۳- ...
 ۹۴- ...
 ۹۵- ...
 ۹۶- ...
 ۹۷- ...
 ۹۸- ...
 ۹۹- ...
 ۱۰۰- ...

۱- ...
 ۲- ...
 ۳- ...
 ۴- ...
 ۵- ...
 ۶- ...
 ۷- ...
 ۸- ...
 ۹- ...
 ۱۰- ...
 ۱۱- ...
 ۱۲- ...
 ۱۳- ...
 ۱۴- ...
 ۱۵- ...
 ۱۶- ...
 ۱۷- ...
 ۱۸- ...
 ۱۹- ...
 ۲۰- ...
 ۲۱- ...
 ۲۲- ...
 ۲۳- ...
 ۲۴- ...
 ۲۵- ...
 ۲۶- ...
 ۲۷- ...
 ۲۸- ...
 ۲۹- ...
 ۳۰- ...
 ۳۱- ...
 ۳۲- ...
 ۳۳- ...
 ۳۴- ...
 ۳۵- ...
 ۳۶- ...
 ۳۷- ...
 ۳۸- ...
 ۳۹- ...
 ۴۰- ...
 ۴۱- ...
 ۴۲- ...
 ۴۳- ...
 ۴۴- ...
 ۴۵- ...
 ۴۶- ...
 ۴۷- ...
 ۴۸- ...
 ۴۹- ...
 ۵۰- ...
 ۵۱- ...
 ۵۲- ...
 ۵۳- ...
 ۵۴- ...
 ۵۵- ...
 ۵۶- ...
 ۵۷- ...
 ۵۸- ...
 ۵۹- ...
 ۶۰- ...
 ۶۱- ...
 ۶۲- ...
 ۶۳- ...
 ۶۴- ...
 ۶۵- ...
 ۶۶- ...
 ۶۷- ...
 ۶۸- ...
 ۶۹- ...
 ۷۰- ...
 ۷۱- ...
 ۷۲- ...
 ۷۳- ...
 ۷۴- ...
 ۷۵- ...
 ۷۶- ...
 ۷۷- ...
 ۷۸- ...
 ۷۹- ...
 ۸۰- ...
 ۸۱- ...
 ۸۲- ...
 ۸۳- ...
 ۸۴- ...
 ۸۵- ...
 ۸۶- ...
 ۸۷- ...
 ۸۸- ...
 ۸۹- ...
 ۹۰- ...
 ۹۱- ...
 ۹۲- ...
 ۹۳- ...
 ۹۴- ...
 ۹۵- ...
 ۹۶- ...
 ۹۷- ...
 ۹۸- ...
 ۹۹- ...
 ۱۰۰- ...

۱- ...
 ۲- ...
 ۳- ...
 ۴- ...
 ۵- ...
 ۶- ...
 ۷- ...
 ۸- ...
 ۹- ...
 ۱۰- ...
 ۱۱- ...
 ۱۲- ...
 ۱۳- ...
 ۱۴- ...
 ۱۵- ...
 ۱۶- ...
 ۱۷- ...
 ۱۸- ...
 ۱۹- ...
 ۲۰- ...
 ۲۱- ...
 ۲۲- ...
 ۲۳- ...
 ۲۴- ...
 ۲۵- ...
 ۲۶- ...
 ۲۷- ...
 ۲۸- ...
 ۲۹- ...
 ۳۰- ...
 ۳۱- ...
 ۳۲- ...
 ۳۳- ...
 ۳۴- ...
 ۳۵- ...
 ۳۶- ...
 ۳۷- ...
 ۳۸- ...
 ۳۹- ...
 ۴۰- ...
 ۴۱- ...
 ۴۲- ...
 ۴۳- ...
 ۴۴- ...
 ۴۵- ...
 ۴۶- ...
 ۴۷- ...
 ۴۸- ...
 ۴۹- ...
 ۵۰- ...
 ۵۱- ...
 ۵۲- ...
 ۵۳- ...
 ۵۴- ...
 ۵۵- ...
 ۵۶- ...
 ۵۷- ...
 ۵۸- ...
 ۵۹- ...
 ۶۰- ...
 ۶۱- ...
 ۶۲- ...
 ۶۳- ...
 ۶۴- ...
 ۶۵- ...
 ۶۶- ...
 ۶۷- ...
 ۶۸- ...
 ۶۹- ...
 ۷۰- ...
 ۷۱- ...
 ۷۲- ...
 ۷۳- ...
 ۷۴- ...
 ۷۵- ...
 ۷۶- ...
 ۷۷- ...
 ۷۸- ...
 ۷۹- ...
 ۸۰- ...
 ۸۱- ...
 ۸۲- ...
 ۸۳- ...
 ۸۴- ...
 ۸۵- ...
 ۸۶- ...
 ۸۷- ...
 ۸۸- ...
 ۸۹- ...
 ۹۰- ...
 ۹۱- ...
 ۹۲- ...
 ۹۳- ...
 ۹۴- ...
 ۹۵- ...
 ۹۶- ...
 ۹۷- ...
 ۹۸- ...
 ۹۹- ...
 ۱۰۰- ...

مردمان که سوارند بر اسب از این جهت خشم و متعجبی که از ذکر و اندازهای
 من موزاد و موت الطاعتش کرد و در حرف هر دو من مکرر موصوفه بکلمه
 الفعالت در هر فعل و فاعل و مصدر و مفعول به و مفعول مضاف الیه و
 غبطه تمیز نسبت الیه و قد للتحقیق و معنی فعل ماضی و فاعله مستتر فی راجع من
 و موزاد مفعول له و یکی طرف متعلق بمعنی و لم یأمنه و قطع مجزوم و هو مستتر
 فی فاعله و الیه المنفتره وقعت تلا و شهادت این بیت در وقوع من است
 موصوفه و وَمَا كُنْزُ النَّفْسِ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي كُنْزُهَا كُنْزُ الْعَالِ
 یعنی از این جهت که این صفت دارد بر هر آید مردمان را که از بهار
 او کشتی است مثل و اندن بند را نورشتر و رتبه جاره فعل
 علی مکرر موصوفه و هر دو مکرر فعل مضارع و النفس فاعله و عابد مفعول
 راجع یا اگر بکنیم و من الام طرف لغو متعلق بکلمه و غیره مبتدا و اوله خبر
 مقدم و الیه لغت الامر و الکاف جاره و الی مجرور به و هو مضاف
 الی العقال و وَمَا كُنْزُ النَّفْسِ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي كُنْزُهَا كُنْزُ الْعَالِ
 موصوفه در او فی من الامر من المبع الثانی لفظ و من الاول معنی و من

از ادنی قماره کفاهه مذکور قول عربی که استعمال کرده اند از جمله اسما
 افعال این مثال را و موزاد وَمَا كُنْزُ النَّفْسِ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي كُنْزُهَا كُنْزُ الْعَالِ
 که مفعول از این جهت جاتی و مستحقان بعضی است و در اسم است
 فاعله و المضاف الیه وَمَا كُنْزُ النَّفْسِ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي كُنْزُهَا كُنْزُ الْعَالِ
 و این مثلی است که موزاد شده در باب کسی که گوشت را بپزد یا را
 داشت و آب و مرغ و از این و او از این بود شمشیر پرست که این جهت
 که از مرغ او بریزد گفت و قریب است و بریزد و او در جواب **جانی**
 این عبارت را گفت و هر چه در خبر و فتنش واقع شود و هر یک باین عبارت
 مثال میزنند چنانکه در کتب نامیکو بند که هنوز در دست وَمَا كُنْزُ النَّفْسِ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي كُنْزُهَا كُنْزُ الْعَالِ
 منهل و بکشف و خبر و یکی مکرر وَمَا كُنْزُ النَّفْسِ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي كُنْزُهَا كُنْزُ الْعَالِ
 شود پس سبب ماضی او سبب است و از داشته معنی فعل
 من الافعال المقاربه و منهل است و جمله بصق و خبره و الف تانیته
 و بر روی مفعول و در من باب غایم و موزاد طرف لغو متعلق به و فاعله
 فاعل بر در دست و این بیت در صنف ان است از خبری

هو البيع والاشترى بالنسبة الى المشتري كجمله من وان كان ظاهر بعض
 العلم كما لم يفتى النسخ قد يراد الى المفعولين معا بنفسه كما سبقت في الحقيقة
 الاولى فالجواب الاول فان المشتري من بعض الاخر لا يميز بينهما بنفسه
 والى المشتري كجمله من والى البيع بنفسه في بعضا يفتى في هذه
 وفي بعضا لا يابس بان يتبع الرقعة المتابعة لمشتري كلف ومبتمل في المشتري
 له نحو الذي طلبت ثم توجه على انك لم تشترى له في بعضا في بعضه
 وفي بعضا لو كانت المتابعة قبل ان يبيع اياه وفي بعضا في المشتري المتابعة فيبيع
 اياه كونه كلف وبما يجزى فيقول البائع بعت هذه المتابعة او المشتري المعلوم
 بعد البيع المعلوم او المتابعة المعلوم فيقول المشتري قبلت البيع لنفسى
 او اشتريت لنفسى او كلفك لنفسى فيكون ذكر كلفك في مكان بعتك
 والاولى الاتيان بصيغة اخرى بعد ما ذكر من قبل على كلف من قبل الكاف
 بان يقول البائع بعت كلفك اليها فيقول المشتري بعت اليها مثل ما ذكر
 وفي صور ككون احد المتعاقدين او كليهما في معنى ذكر الكواف
 فيقول البائع بعتك بالوكالة عن فلان او كواف عن فلان فيقول

كذلك

المشتري

المشتري قبلت لوكلى فلان كذا ولولم يفرق احدهما بالوكالة فالظاهر كفاية
 العقد فيه ولو ارادوا ان يفرق في ضمن العقد ليقول بعتك ما علم ما علم بعتك
 عليك ما علم او شئت بعتك ما علم من تبين الدرس او سقوط الحيا او نحو
 وكلف واما التسمية فيصير ان يقول البائع بعتك هذه المتابعة بعشرة ايام
 واجعلت الى شئ او شئت بعتك ان تعطيني الثمن بعد شهر وكلف ما سبق
 من الامتياز وذكر الشوط والامانة والوكالة التسمية بمنع زيادة لوفهم
 كون الاجل محررا عن احتمال الزيادة والنقصان فلا يقع التفسير
 باو ركت الغلات وقدوم الى ج واما التسمية والتسليم
 فيصيرها بعد ذكر الصفات التي لها دخل في تفاوت القيمة بسبب تفاوت
 وت الزينات وذكر موضع التسليم ان كان احد المتعاقدين او كواف
 بهما بعدد مغايرة موضع العقد قبل الحمول وبعد تعيين الاجل على
 الوجه المذكور ان يقول البائع ما سبق في عقد البيع زيادة وشئت بعتك
 ان اعطيتك البيع بعد شهر كذا مقارفا في موضع كذا او جعلت الى
 كذا او مقارفا الى كذا مستأني في موضع كذا ويقول المشتري قبلت

فهيئة

هكذا مثلاً او يقول المشتري استغنيت حنطة جديدة جيدة كذا وكذا الى
 شترين مثلاً في موضع كذا فيقول البائع قبليت هكذا واما في
 الكافي بالكلية فهو قوله في صحيحه ان اصرى القريظة بان يقول بكتبت
 ديني القلاني بديكت القلاني او بكتبت في القلاني بعشرة دراهم بقرعة
 الى شتر كذا فيقول المشتري قبليت هكذا واما البيع الموحى بقرعة
 بيع براس المال مع زيادة في غير براس المال مع الجمل وصغته ان يقول
 البائع بكتبت ما علم بما اشتريته وبيع عشرة مثلاً فيقول المشتري قبليت
 هكذا وكذا سائر ما مر معنا الى قوله على سبيل الاحتياط والاكوية في
 صيغة اخرى بكتبت ما علم بما علم على وبيع كذا او بما هو على وبيع كذا
 او براس المال وبيع كذا فيقول المشتري قبليت هكذا واما في البيع الذي
 فويع براس المال من غير زيادة ولا نقصان فانه من اجاب براس المال
 عند الجمل فيقول البائع بكتبت ما علم بما اشتريته او بكتبت هذا العقد او
 نحو ذلك فيقول المشتري قبليت هكذا او لو قبليت كذا ولا بد من
 كون الثمن مثلاً ليتوفى الكس لا العوض واما البيع الموحى ففويج

المس.

براس المال على وجه التيقن بان يقول البائع بكتبت هذا بما
 اشتريته ووضعت كذا وكذا وكذا فيقول المشتري قبليت هكذا
 واما البيع الموحى ففويج من غير ان يقرض الى كذا براس المال وصغته
 معونة من سبق وكذا سائر اقسام البيع كالعرف وبيع الثمر والمجان وبيع
 الزانية وبيع شجرة النخيل بعد ضربها بعد ضربها وان لم يشترط كون الثمن
 منها وبيع الميعة وبيع الرزق بكتبت من حسنة وان ضرب وبيع بعدد
 ضرب وبيع ارض شراثة الثمن من الزرع او ببيع بكتبت ارضي ما اريد فان دكت
 لا يخلص البيعة بغيره وكذا في بيع العزة والكان فاسد ابيع الملاءم وهو
 بيع ما في بطون الامتات وبيع المفايس وبيع ما في اصلاص الفحل
 وبيع الطهارة بان يقول ارم هذه الطهارة فعلى ابي ثوب وقعت
 فهو كذا بكذا وبيع الملامسة وهو ان يبيع غير مثا على ارضي الموضع
 البيع وبيع المنة وهو ان يقول ان نبذت الى فقد اشتريته بكذا
 والبيع المعلق على شرط وهو ممكن المصوب عادة مثل بكتبت
 ان دخل زيدا الدار او على صفة وهو معلوم المصوب عادة مثل بكتبت

ان طلعت الشمس واما القبالة بين الشريكين في القرة او الزمان
 يحتمل من جهة احدهما باقية ثم يقبل شره كبرهما فصيحتهما ان قبلت
 فيصير في هذه القرة كذا فيقول الامر قبلت كذا او قبلت وقد افيد
~~من لزوم اكمال ما نفق عن مال القبالة واما ما زاد فهو باه واما الا~~
 فانه في فسخ وليست ببيعاً وصيغتهما ان يقولان في بيع كذا او فسخنا
 او اقمناك فقبيل الاخر او فسخنا البيع المعلوم فيقول قبلت الفسخ واما
 القرض فصيغته كمالا اشكال فيها لعدم لفظ الاستعمال في لفظ القرض
 فان لفظ القرض متعلق بالمفعولين معا بذقس كالبقي ومن القاموس
 ومن ثم الاستعمال في بعض الاضمار في البيع اذا اقرضت الداراهم فيقول
 المقرض اقرضت هذا وكذا اقرضت الى الله فيقول قبلت لنفسي او
 اقرضت او يقول المقرض ملكيت كذا او عليك رد عوضه فيقول قبلت
 لنفسي او اقرضت او نحو ذلك او يقول المقرض هذه امر فورد
 عوضه او تصرف فيه رد عوضه او انتفع فيه رد عوضه ونحو ذلك
 واما الرهن فصيغته ايضا مثل القرض مثال الاشكال فيها لعدم

لقد

١٠
 قد وجود الاستعمال فيما قال المستفاد من القاموس استعمال لفظ
 الرهن الى المفعولين بنفسه فغير رهنه شيء ولا نقل ارهنته انفي
 في صورة عدم ارادة اشترط شي فيقول الراهن ارهنك هذا
 على الدين الفلاني وعلى آجر منزله وفي صورة اشترط عليه شي فيقول
 مضافا الى ما ذكره وشروطت لك ان عاجبه ومن لم يكون رهنا
 وان يقع على يد العدل الفلاني ان يكون كذا في بيعه بعد شتم مثلاً ونحو
 ذلك فيقول الرهن قبلت الرهن لنفسي او اقرضت او نحو ذلك
 ويجوز في الاشكال ان يقول هذا او يفسد عندك او هذا رهني عندك
 او نحو ذلك واما البيع فهو قد لا من الطرفين فيقيد فائدة البيع
 فيما اذا التعلق بالعين الموجودة او في الذمة سواء كان مع المالك
 ام لا فائدة الاشارة فيما اذا التعلق بالمنفعة كما كتبنا في دسكنه الدار
 في مدة معلومة وفائدة الابرة فيما اذا كان في الذمة ومن معلوم
 ثم ليعالج على اسقاط بعضه واعطى البعض وفائدة الحبس كما اذا
 ادعى عليه دارين مثلاً فاقترله بهما وصالحه على احدهما وفائدة

العارية كما اذا ادعى عليه دارا مثلاً فاقر له بها فصار على سكنها كانه
 ولا يذوقه التخصيص عن الزيادة وصيغة ما كتبت على ما استقر في ذلك
 او على هذا المثل او على ما ادعى على قطع المنازعة بيني وبينك من جهة
 كذا كذا او الاولى الاتيان بصيغة اخرى البين من غير ذكر كنه على
 بل الاولى الاتيان بصيغة اخرى البين مع ذكر كنه مع قبل الكاف
 الخطاب والكان المستفاد من القاموس والجمع من بعض
 الاخبار بقية لفظ المصالحه لئلا يصح مع بالنفس لا بغيره مع
 وكذا تعدية الى المفعول الثاني بالنفس خلاف الظاهر في الاولى
 عدم تركت البقية المتقدمة على الحق فالتام المستفاد من بعض
 الاخبار البين كتبت في بعض اصناف ورثته في بعض اصناف
 على بعض ما على غير قال ليس له الا الذي صالح عليه فظهر ان الغرض
 او الاصل بقية لفظ المصالحه الى المفعول الاول بالنفس والى
 المفعول الثاني بغيره على والى المفعول الثاني بغيره الباء
 ولكن الجمع بعد اولى واما التمام فهو عقد ثمة نقل المال من ذمة

المضمون

المضمون عنه الى ذمة القامض وصيغة كتبت كالتحقيق
 في ذمة زيدا وكنت كتبت او الزممت او اذنا من التام
 في ذمة زيدا وكنت كتبت فيقول المضمون له كتبت التمام
 ويجوز كونه حالاً ومثلاً كما يكون مضموناً لا كونه اذناً العلامات
 او قدوم الحاج فيقول كتبت كتبت ما علم وشهدت ان يكون
 الاداء بعد شهر كذا او نحو ذلك من التام وطالب لينة
 واما المودع الذي في عقد ثمة تحوير المال من ذمة الى الآخر
 بغيره كتبت على فلان كذا فان الامارة كما يستفاد من بعض الاخبار
 تستعمل في المفعول الاول منفرداً والى الثاني بغيره على والى الثاني
 بغيره الباء فغيره حال عليه رجلاً بانهما كانا كذا كذا والمحال عليه
 والمحال فيقول المحال قبلت المودعة واما الامارة فهي عقد ثمة
 التام بنفس من عديتي فيقول كتبت كتبت لفلان بان احضره
 في وقت كذا فان المستفاد من بعض الاخبار استعمال الامارة
 باللام والباء ففى الخبر وكل كفى لم يجرى بنفسه ويجوز ان

واما الشك في عقد جاز من الطرفين فخرته جواز الاول في التعريف لمن المصباح
 والما جاز لم يميز في تعريف كمال منها بما فيه الضبط الا ان يكتفى احدى القول
 فيجوز واختاره دون غيره كما اذ لم يرد في احد في تعريف غيره لا يجوز لاحد
 التعريف فيه والما جاز استمر ككثرت في ما الى الذي بنا يقول الاخر
 قبلت الشك في نفس والظاهر لزوم ايراد الايجاب والقبول لصيغة
 اخرى بالطريق المتكسر بان يصير القابل الاول موجبا بالنسبة الى
 عالم والموجب الاول قبل بالنسبة اليه الا ان يقول ان كذا في هذا
 الحال او كذا في غيره والفعل واما القراض فهو عقد جاز من الطرفين
 فخرته جواز التي رتبة بالتقدم من رتبة والايجاب قد ركنت هذا
 الحال على ان رتبة بين الطرفين مثلاً او صار ركنت او عاكست
 على هذا الحال او الحال الثاني الى اخره والقبول قبلت
 القراض او كذا وكذا مما دل على الفرق واما الكوارة بفتح الواو
 على الافع او بفتح الف في عقد جاز من الطرفين يتبع بفتح
 كل منهما فخرته الاستنباط في التعريف حظر والايجاب سق فقط

دال

دال على الاستنباط في التعريف مثل ككثرت على كذا قال الشك
 يستعمل في المفعول الاول بنفسه كما يستعمل من في وجب والقاعدة والى غيره
 كجزمه على كذا يظهر من بعض الاضمار فغيره من كذا على احدى احدى في الآخر
 عن بعض وكذا اضرعى وكذا ولحق الاول كذا صيغة اخرى مشتملة على كذا
 اللام بالنسبة الى المفعول الثاني فيقول ككثرت كذا علم او فوضت اليك
 الامر للمعلوم او بع الى او كذا كذا كذا او اعنى بمعنى او طلق روجعي
 ونحو ذلك بل الظاهر ان الكوارة لو قال وكذا على ان افعلى كذا
 فقال كذا كذا في الايجاب والقبول قبلت الكوارة لنفسه او كذا وكذا
 مما دل على الفرق من القول او الفعل واما السبق والرعاية فخرته
 لانه من الطرفين على قول ولا بد من تعيين ابناء المسألة وانما هما
 في السابق كما ككثرت على المسابقة على هذين الطرفين في مسافة
 معلومة على ان من سبق متاكف ليهذه العشرة المبدؤة ومشاور
القبول قبلت كذا ونحو ذلك مما دل على الفرق والايجاب في الرعاية
 عاكست على المراجعة من فوس كذا وسهم كذا من موضع كذا الى

شبه

يقول في البقي

الوقف المعلوم عشر بن رمية مثلاً على أن من يورث إلى أصابه نفس من عشر بن
 متفكر كان كذا فيقول قبيل هكذا وعند عدم التيقيد بالمبادرة يتحقق فعل واحد
 بهما بعد الأكمال وأما الوقف فهو مقدر لا يتم أو يقع بغير تجسس الأصل وإطلاق
 المنفعة في الإيجاب وقعت بهذا الكتاب مثلاً فربما إلى الله على جميع
 المؤمنين والمؤمنات أو على أولادى مثلاً وجعلت التولية لنفسى مثلاً
 أو فسقت هذه البقعة أو هذه الأرض فربما إلى الله على كذا على أن تكون
 مسجداً لهم فيقول الموقوف عليه الوقف الحاقى أو المتعلق أو
 الحاكم الشرعى في الوقف العام قبيل الوقف هكذا ولا بد من
 التزام من القبض بأذن الوقف وبعد ذلك لم يتصل بالقبض
 والقبض بحال وأما السكتى والرقبى والعرفى فموقوف ولا يترتب
 تسلط الراكب على استيفاء المنفعة مدة معلومة والإيجاب
 استكتبت هذه الأرض فمركت أو أركبت هذه الأرض على
 أو أركمت هذه الأرض مثلاً والقبول قبيل السكتى أو
 الرقبى أو العرفى أو كذا وكذا من دل على الرقابة أو الكسب

فبعض

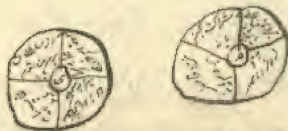
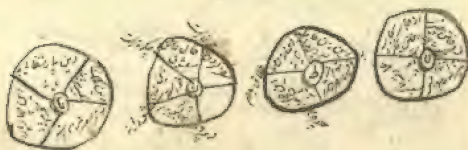
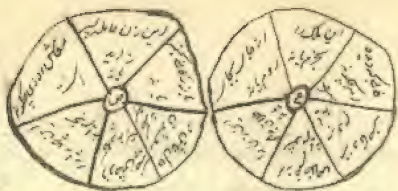
فبعض قبيل عليك هذه الأرض كذا فيقول قبيل الجبى
 وأما الصدقة فبعضها قد رقت عليك أو على من كذا فيقول قبيل
 نفسى أو لوكسى أو الهبة فى عقد يقيد النقل للكتبت بلفظ من
 والإيجاب وبهيت كذا هذا أو ما علم والقبول قبيل الهبة نفسى
 وفى عبارة جمع منهم الهبة المستوفى سده أن الإيجاب وبهيت
 والظاهر أنه غير وجيد لأن لفظ الهبة يستعمل في الكتاب والسنة على
 خوف النفع بالتمام بالنسبة إلى الموصى به كقولك شارب
 بهيت ولا بهيت كذا وكذا وكذا وكذا وكذا من باب اللفظ
 والاعتقال لا وجه له لأن ذلك الجارى غير أن والى الجبى فبعض
 على سمع مقصود على السكتى لا إلى المبيع بين القسمين وأما
 الوصية فموقوف غير التسلط على العين أو المنفعة بعد الموت ملكة
 أو ملكة والإيجاب أو وصيت الهبة كذا أو أوصى به فبعض كذا
 والقبول ما يدل على الرقابة من كذا فتردد وأما التمام فهو لازم
 من الطرفين وهو دائم وصيغة التمام ملكة أو ملكة أو ملكة

عقد

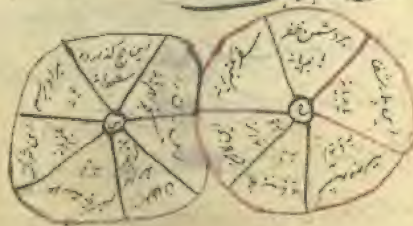
او من موكتى كذا او على كذا او انكيت موكتى موكتى ان موكتى كذا
او رزقت موكتى موكتى او من موكتى او موكتى كذا او رزقت
موكتى موكتى او من موكتى او موكتى كذا او رزقت و رزقت
موكتى موكتى او من موكتى كذا او رزقت و رزقت موكتى موكتى
او من موكتى كذا او رزقت و رزقت موكتى موكتى او من موكتى كذا
او على كذا او القابل قبلت النكاح او الزوج او النكاح والزوج المو
كيت على المهر المعلوم والمنقطع مبرور موكتى موكتى او موكتى
او من موكتى من هذا الوقت الى الوقت المعلوم بالبيع المعلوم او
منقوت موكتى موكتى او موكتى او من موكتى من هذا الوقت
الى الوقت المعلوم بالبيع المعلوم والقول قبلت المتعة لموكتى كذا
وان لا ينفى الى البيع في العقد بين بنات او اولى واما القابل فخصته ان
يقول اصلت كيت ولى فلانة او هذه او اصلت كيت النظر الى
هذه او كس هذه او تقبل هذه والاولى لم يقين الله بكون
منى ما يقوم مقام المهر فيقول القابل قبلت القابل لنفسى هكذا
هكذا اعلم ان العقد هو او ان كان من الوكيل لا بد من ذكر افظ وآل

على الكاثر بان يقول انكيت موكتى موكتى ولا يجوز انكيت موكتى
لبنانه على الاضطرار ثم وحل الزوج لا يقبل الاضطرار خلاف سائر العقود
فان يفتح ان يقبل الوكيل بعينه مثلا على ما افيد وان كان الاولى هنا
البيضاء ذكر الموكس واما الفسخ في النكاح فخصته فسخت الذي بينى و
وبين فلان او فلانة وفي النكاح العبد لا يرد مولا فسخت عهده او موكتى
واما الطلاق فخصته في الرجعي الحسن فلانة زوجتى طالق هر طالق طلاق
هر طلق مرة او هذه طالق او انكيت طالق وفسخه تنقذ الموكس فيقول
فلانة زوجة موكتى فلان طالق هر طلق طلاق وهر طلق مرة وفتح
فيه الرجوع بالقول مثل واربعك واربعك او رزقتك واربعك او راجعت
زوجتى فلانة وفسخه وفسخه وفسخه كولى او القابل والقبيل الشهوة
او زوجة عن قصد وفي الطلاق بالبعوض يقول الزوجة للزوج ابرأ
ومنكيت عن مهرى المسمى بالعقد لنطلقك او ابرأك عن المال المعلوم
لنطلقك ابرأ ابرأت منكيت عن مهرى وفسخه وفسخه عام لنطلقك
برهيقول الزوج اشترى على الابرا او على المبدول او على الابرا

ان يقول

ملاحظه نماید که این جدولی است که با او اخذ بعد از آن یکست انگشتان خود را
بر آن آورد و صاحب قالی بزرگتر یکی طریش بسد انگشت بیرون آورد و از
یکست تا بزرگتر یکی طریش بر حسب کند و آن یکست را با هم جمع کند که چنانچه
و دیگر که حرف بوده است باشد مار و یکی آخر شود و بعد از آن همان خانه را
ملاحظه کند که اسم کدام می باشد بر سر آن می رود و آنجا با ملاحظه کند که در مجموع آن
حرف شمرده است سطح بشمارد و در سطح آخری آن یکست در ضمیر دارد و از
بیرون میاید و باید که جنب دست بیاورد و این علم را از آن هر م و شکست پنهان
دارد و این علم قیامت و نبور در هر دو ظاهر کرده و در اینجا جمع می باشد و عمل
کند که هر قیامت

این خوابگاه و غنچه او نیست درین سفر فایده نیست
این حکایت را بگو که فایده تمام بینی این کار آخر بر آید بعد از چند روز

لقن لوق عقوق

چهار بار آنکه که فایده تمام بینی معاش روز را زاده شود و پس
بر آنکه زاده شود که فایده تمام بینی این چهار بار آنکه که فایده تمام بینی
معشوق بتو میرسد هر خوشی را بر آنکه زاده شود که فایده تمام است
این زن فایده و دختر را بدو دست میدهد معشوقه بتو میرسد چنانکه خواهد
این کم شده میرسد بزود در زن البتین پس را زاده خواهد
غایب برود در بسیار کم شده برسد چنانکه خواهد
را بخور بعد از آنکه فایده شفا یابد این غایب بتو میرسد بزود در
بین دشمنان ظفر با هر دو که باشد را بخور بر شود بعد از چند روز
بین سفر برو که خوب است بر دشمنان ظفر با هر دو که خواهد
کرکر قشیر
درین وقت چیز نفوذی که بپاشان این چرخ را کن که خوب است

نار

بشارت بود که بر در سپار چیز که در سفر و دشمنی البته
این چهار بار آنکه که فایده دارد معاش روز را بسیار به تو میرسد
معشوق بتو میرسد برادر هر بر بشارت برو که فایده است
زن البتین و دختر را بدو خواهد دوست بتو میرسد برادر
کم شده بتو میرسد برادر زن البتین پس را زاده
این غایب بتو بر برده است کم شده بتو میرسد بر بشارت
این را بخور برود در شفا یابد غایب برسد بزود در

سان طوطی

این را زراعه که مصلحت تو نیست این شتر است خبر بپز
درین وقت هیچ میسر نشود این بخور او بسیار مبارک است
این مطهر الف و دشمن که فایده دارد عارضی که شکو که توفیق را بخور
معاش روز بتو میرسد البته چیز که در سفر و دشمنی البته
درین وقت بر که خبر و که سود دارد از چهار بار بخور این تعیین کن
این چهار بار آنکه که فایده دارد معاش روز بتو میرسد بسیار

این معشوقه معشوقه کس دیگر است
بیا ز کانه برد که خسته
این زن استن و خضر زید
معشوقه معشوقه دیگر است
این کشته میر برود
زن استن و خضر زید
مهر بر سر خضر زید
عنه اسیر
از این دوتی مضر کهن
از این شمر است مضر کهن
مهر بر دل خضر زید
از این ابنا ز سر که فایده
در این وقت کج رفتن میر
زنجیره که در مضر کهن
مکش روزی میر کهن
این چهار پارچه که خست
مکش روزی تو میر کهن
در این وقت بیا ز کانه
چهار پارچه را وین خست

این معشوقه را دل تو نیست
باز کانه رفتن حاجی نیست
کس کدن
در این عمارت معین مبارک است
این عزم را شادی تو میر
از سلطان فایده و بهره مند بود
ز ان اطلاق مدد که شاد
مهر بر دل میر کهن
در این عمارت معین کهن
از این شمر است مضر کهن
مهر بر دل خضر زید
از این ابنا ز سر که فایده
در این وقت کج رفتن میر
زنجیره که در مضر کهن
مکش روزی میر کهن
این چهار پارچه که خست
مکش روزی تو میر کهن
در این وقت بیا ز کانه
چهار پارچه را وین خست

شاهین
مکش روزی تو میر کهن
در این وقت بیا ز کانه
چهار پارچه را وین خست

در این وقت سلطان خوش طلاق زن مددگشایان
 بر او بر خفا که خواهر این عمارت با کردن میاید
 انبار کن که خوب است سلطان خوش ماه با
 از این زن بخوابد که در این وقت بر او دل
 بچ بر او که میسر است انبار خوشی درین دارد
 جز که در این نفرین دارد این زن را بخواه بفرست
 معاش روزی تو میرسد بچ بر او که تو قیامت از خدا
کتاب در این سفر غم کن که فایده درین وقت با و نماند
 بشارت با و نو که کارش در این وقت بعد مرد که خوب است
 نقل کن که سعادت چنی این کار بد شود که از فعل کن
 این خواب را بچ که کن نقل کن که فایده شریف تر

نزد قاضی مرد که خوب است بشارت با و نو که کارش در این وقت بعد مرد که خوب است
 بشارت با و نو که از غم خلاص شود این مقام ملک را بچ
 زن را طلاق مدد که پشیمان شود این ملک را بچ که پشیمان شود
 این ملک را بچ که فایده چنی این عمارت ملک را بچ که خوب است
 این عمارت ملک را بچ که خوب است این کار بزرگ و در بر آید
 از عمارت بجا که روشن خوب است از عمارت بجا که روشن خوب است
 خواب که مدیدة فرج یابد این ملک را بچ که میگوید
 نزد قاضی مرد که خوب است از این غم خلاص شود که فایده شریف تر
 زن را طلاق مدد که فایده چنی از این غم خلاص شود که فایده شریف تر
 بشارت با و نو که کارش در این وقت بعد مرد که خوب است از این غم خلاص شود که فایده شریف تر

از سلطان عرش و جاده پادشاه
 صبر کن که برادر بر سر تخت و پادشاه
 از حریفان ملک فائده نام
 نزد قاضی مرو که خربش
 از این غم خلاص شو و زنجیر کن
 از طلاق و دردی زن بچل کن
 خدین اهل عمارت خربش
 در این وقت از سلطان جوش
 برادر دل بر دل خوش دار
 از این تراکت حدی که خربش
 این زن را نخواه که بغایت بد
 قدم بده از راه المودیه بحال
 عمارت و املک را بخر که خربش
 از سلطان عرش و جاده پادشاه
 صبر کن که برادر بر سر تخت و پادشاه
 از حریفان ملک فائده نام
 نزد قاضی مرو که خربش
 از این غم خلاص شو و زنجیر کن
 از طلاق و دردی زن بچل کن
 خدین اهل عمارت خربش
 در این وقت از سلطان جوش
 برادر دل بر دل خوش دار
 از این تراکت حدی که خربش
 این زن را نخواه که بغایت بد
 قدم بده از راه المودیه بحال
 عمارت و املک را بخر که خربش

از سلطان عرش و جاده پادشاه
 صبر کن که برادر بر سر تخت و پادشاه
 از حریفان ملک فائده نام
 نزد قاضی مرو که خربش
 از این غم خلاص شو و زنجیر کن
 از طلاق و دردی زن بچل کن
 خدین اهل عمارت خربش
 در این وقت از سلطان جوش
 برادر دل بر دل خوش دار
 از این تراکت حدی که خربش
 این زن را نخواه که بغایت بد
 قدم بده از راه المودیه بحال
 عمارت و املک را بخر که خربش

قال رسول الله ان في جنة لوديا يستغث اهل النار كل يوم سبعين مرة
 من ذلك الودي بيت من النار وفي ذلك البيت من النار وفي ذلك النار
 بوقت حيلة لها الف مائة في كل من الف مائة في كل من الف مائة في كل من
 الف مائة في كل من هذا العذاب قال لشربة الخمر من حيلة القرآن ثم

المحمد لله الخصال القرآن على العادة دليلا وامر بتجويد قراءته بقية وتوكل القرآن
ترتيلًا والصلوة والسكينة على محض والذم للذين هم دهم في ما فيه نواويل أما بعد
فيقول المفتي رحمه الله الخواتم له لعظم عبادته كل عاميد وراهد المفتي يكونه
ستمى ما يكون ماقبله من الاشارة لقصر ما بعد الواحد لما كانت الصلوة
بعد معفة الله عن استيائ القرب اليه لقمة ما تقرب العبد بشئ بعد العثرة
افضل من الصلوة وكان من اسباب جعلها الخليل كل حرف من حروف قرائتها
واذكاءها عن طار جماع القدرة وقد اكدت بتل القرآن في الكمال العزيز
بقوله وتل القرآن ترتيلًا وفي الحديث بقية من قرأ القرآن ليحذفه بها
قتل البقي وبقول رب تلى القرآن والقرآن يلعبه وكان ذلك كله
مخاطبا للمخيل علم التوحيد وكما الرسالة الموسومة بمرج المضامين المختار
القرآنية مشتملة على قواعد على وجها الامجازا ودف أن اشرحها
شرا اشارا وتبين ما في المصالحين ولما كان اشفاق
اهل العربية من الطلاب الى اللفظ العرب اكثر جلسته اعرابيا

مجلسه در این روز در این روز در این روز

لیفٹیننٹ

فنون

فشرح في المقدم بعون الله الملك المعود ما قول لما توقف انما هو على امر الله
بالسبيل لكل امرئ وبالهدى يهتد بسبيل الله هو ابن ابن الناطق بالسبيل ابتداء حقيقة
وعرفنا حال السبيل انما هو في ترجيح سبيل في الخفيف او انما يكون الله او انما يكون الله او انما يكون الله
جميع كلام الله المتضمن جميع كبريات المفضل في الدنيا على المؤمنين وكنهم في الحسن في الحقيقة المؤمنين
ولما ورد حديث اخر في الحقيقة لكل امرئ سبيل كما ورد في قوله تعالى سبيلنا مستبدا واصفنا
او في بوضوحها ذكر اسم وصفاته لوجب شرحين لكلام فقال اي كلام اذا عظمنا نأوزور
يا فتنة واصفا واذا سبأ ذب ديك ما يفتنه من تزيين كل كلام او كلاما لغيره سبأ
على اسم العظم بتقديره يسبب الله وترين زينة افرى الى ما يشمله على صفاته وحمده ففضل على ان
ذاته بمرتبة يكون ذكر اسم وصفه موجبا زينة كل كلام او كلاما ثم شرح في التفسير في خبره فقال
ببرهان مصطفی والاولاد اسلم ثم قال انتم سبأ الوجود الذي مات لفته
بكره وكد الشان نكره في افلاک النطق لكونه الله يسبب لول ان خلقه الافلاک
ثم شرح ان وجب الترتيل في العبد ما هو حق نعم رسول خاندان فخرن بعد ان
سعر في دان علم ترتيل قرآن وهو من انما عليه لغيره من ان الترتيل سبب لجمع بها
ان المراد الوجوب المستحسن فيان لغيره لانه في فهمه ان جود نماز ترابا لله لانه

الوجه الثاني في كمال الخفي المان في المراد بالباء على الوجه الفاضل صلوة بحال المسجد والوجه
ووجه ذلك ان صلواته لا تتم الا بحرقه لصلواته الفاضلة الكتاب والحمد لله لا يتبرل ولا يتبرل
من القرآن الله امرته بتدليله فاضلة لا تقع الا بتدليله لما وجب لصلوة وجه لا يتبرل وفيه ما لا يخفى
الا على الوجه المذكور وقد فسدت مرثا اخبرني ان بعض من انبأنا اثره في الحديث المذكور
بشرا في فضيلة صلاة القرآن والقرآن اهل قرآن اهل الله وخاصه وسيد وموثره
الى اهل القرآن اهل الله وخاصة وقد شرف الله على هذه القرآن وفي ثوابه لغيره من المؤمنين
يسلمان عليك بقرآن القرآن فان قراءة القرآن لكافه للذنوب ومستمرا ان وانما من
الغضب وكاتب لمن يقره لكل اية ثواب ثمانية عشر اية لكل اية ثواب ثمانية عشر اية فاعلموا ان
وتستعمل للملكه ويستحق الرياسة وفيه الوالي ثم لم يعلم القرآن وتفيد اليه ان سيد كبير
انما زال اهل الله به غير سبعة عشر اية في ذكرهم في العلم القرآن لعلمهم ثم بشرا الى غير تدليل
بما يقع قريبا لمدد وفي حفظه وقوف واجامنا ان يخرج خود نيك ادا كرس حرف
وهو ان الله في قوله ان تدليله في الوقت واداء الحروف وفيه على التدليل كيد الحروف ومعناه الوقت
ولقيد الدابة في كيدان لم يكن معناه من الحروف البنية كيد مقدم من الحروف العلوية قد تدبر
ولما توفى معناه في معناه كيدان وبان سها لا لا في الجاه في اداء بعض الحروف

هذا هو الحرف الذي...

والف، والميم، والراء، الميم، والسين، كل حرف من هذه الحروف هو حرف من الحروف التي...

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

هذا هو الحرف الذي...

ثانية الحرف... والراء، الميم، والسين، كل حرف من هذه الحروف هو حرف من الحروف التي...

والله اعلم بالصواب

والله اعلم بالصواب

هذا هو الحرف الذي...

والله اعلم بالصواب

كذا في نسخة السالك شرف الزمان قد مر في غير هذا الموضع
 ثم من مأمور الله تعالى في قوله تعالى ان الله تعالى له العرش العظيم
 فوالله لو كان قد مضى ما مضى من الدنيا ما مضى من الدنيا
 الا ان الله تعالى في قوله تعالى ان الله تعالى له العرش العظيم
 فوالله لو كان قد مضى ما مضى من الدنيا ما مضى من الدنيا
 الا ان الله تعالى في قوله تعالى ان الله تعالى له العرش العظيم

الموصل
للتوزيع
موسم

⑤

[illegible]

51

[illegible]

علی بن موسی الرضا است

نقد آریوان

الوجود میان افراط و تفریط و مجتهد است که در میان حق و باطل است که تکلیف احقاد و
که خداوند واجب الصبر و ادوات و در جمیع احوال است و از غم منته و دست برت از قشوع
مجرد و محاربت و جمیع غمهای دیگر است و با عرض فائده ایست که عاید بهندگان است و است
لطف بهندگان است و فعل او بر پیشانی ایشان است و عمل بهندگان است و با قدرت
و عزت و بعد از این اوصاف و بیوقوف و مجتهد بقدری محاربت است از بیخ و دانه
بشر محصور از کائنات با حکم خداوند عالیان که مستحق است از این نعمت که انجمن و است آن
بعد از اثبات نبوت پیغمبر باریت الهی با اسامی و درین برکتیست از حق به حق است
عبارت است از این باریت بشر است که خداوند عالیان بشیر است و بی خبر دهند
و مجتهد بقدری است که تکلیف است از اول عقاد و وزیران خود که که پیغمبر محترم است
پیغمبر حق است بر این و آن در دست و خدمت برپیل و هم عقلی است و مجتهد است از خداوند
معجز و بیادش و قرآن شریف بر پیغمبران که پیش از بعثت شده اند پیغمبران معصوم
از جمیع گناهان است و از پیغمبران است و درین ارباب است از روز قیامت و اما آن مجتهد
تصور عبادت است از پیغمبر الهی و درین معصوم است از عبادت خداوند است و اول
عظم و از جمیع حکمتیست در امر دنیا و دین و مجتهد بقدری است که تکلیف است از خداوند
معجز و بیادش و قرآن شریف بر پیغمبران که پیش از بعثت شده اند پیغمبران معصوم
از جمیع گناهان است و از پیغمبران است و درین ارباب است از روز قیامت و اما آن مجتهد

محمود رام

در این کتاب
تألیف

عبد بن عبد

از حضرت و ولایت پناه امیر المؤمنین علی بن ابی طالب مشورت که فرمود من شب را که در تمام
تو را به درویش گردانم و گفتم که تو را روزان بدان زبان عربی نقل کردم و من نظر کنی در آن کتاب
در هر روز که باروان کتابت باریک است افق ای فرزند آدم منترس من هیچ صاحب
شک نیست که تا ما اینکه شدست صریح بگویم مسطح من باقیه لایزال است و ای میای فرزند
آدم منترس از روشن روزی و روزی که ما اینکه شدست صریح بگویم سستیم از فرزند آدم
من رقی من نور هستم نور من که تو بر تویت که تو هم از نور و نور حجابی ای فرزند آدم
هم چو زار بر تو فریدم و تو را بر من شاد شد خوش من صراط من کل را از کعبه را که او فریدم نور از آن
اسم که که آیدیم تو هم چو زار پنج ای فرزند آدم من که تو بر تویت که تو هم از نور و نور حجابی
چای و در وقت که از راه من مرا بر تو به نزد دیکت خود در راه که یکا گفته تو به ششم ششم
ای فرزند آدم من نور از راه و ما نه و عارف من با تو فریدم تو ای عارف خود هم شاد از این
یکه نه تو بر من هفت ای فرزند آدم ای عارف من که تو بر تویت که تو هم از نور و نور حجابی
من نور از راه من هشت ای فرزند آدم من که تو بر تویت که تو هم از نور و نور حجابی
و من نور از راه من نور ای فرزند آدم من که تو بر تویت که تو هم از نور و نور حجابی
آدم مرا بر تو فریدم نور ای فرزند آدم من که تو بر تویت که تو هم از نور و نور حجابی

در چشم از موی بار کثیر و از شیشه شیر تر است میکند و با عرق یا بهشت سپرد
 و به کاران را که کوفته یا مانند ایشان که میسر و و جگر و لب کاران را که کافر
 نیستند جلالتش را خدایا در یک شدن از کفمان یا عفو از ان شفقت
 پخته با هم یا یکی از دشمنان از زمین سپردن مباد و با عرق یا بهشت
 پرده بخت از من عذاب البقر و البرغ و حشر و النار
 و حشر جامع البقر و النار و النار بر آزار انا قبار
 بحق محمد سید العالمین و آلتی
 قد تم فیه ارساله الموت و البعث
 بآیات فی الواقعین پس فرمود
 رحمتی و رحمتی

في هذه الرسالة

خط خورشید

[illegible][illegible][illegible]

وفاقیہ شریعت کے مطابق

اذنی و قال است زیرا که ما نیست ممکن مطلق از عدم بود و نمیتواند بیاید مگر اگر غیر او
 ایجاد کند و او را دان غیر با من است یا واجب الوجود و محال است که منع
 الوجود را بجا کند و باشد با یکدیگر پس نمی تواند پس معنی است که ایجاد
 کنند ممکن را واجب الوجود است نه ممکن و در این مقام است که است
 برادر اگر که در هر دو وجه است میماند و هم چنین امثال ایشان چه طایفه
 که طایفه ممکن را از او میخوانند مانند مقام و در بیان اینکه واجب
 الوجودها حسب جمیع صفات کمال است چون علم و قدرت و مانند اینها
 و در این مقام است که بر هر طایفه که فاشند که ذات خداوند واجب
 الوجود صاحب صفات چون جهات و علم و قدرت و مانند اینها نیست
 بلکه ذات او نایب صفات است بهین معنی که بدون علم است و کار علم را
 میکند و بدون قدرت است و کار قدرت را میکند و هم چنین بر هر صفات
مقام دوم در بیان اینکه صفات خداوند واجب الوجود بر دو قسم است
اول صفات بنوعی که از او را ثابت است و دوم سلبی است که صفات
 نقضی است و خداوند علم از این منزله است چون مرکب بودن و جسم بودن

وافی

و غرض بودن و مانند اینها که از او را خداوند عالم نیست و صفات بنوعی که بر دو قسم است
اول بنوعی که از صفات ذاتی است که بدون وجود و علم و قدرت و مانند اینها که
 از صفات بنوعی که از صفات میباشند چون از او را در دو قسم است و هر دو هم صفات بنوعی که از صفات
 که از صفات فعلی است که بر دو قسم است و در این مقام است که است
 ذات میباشند و موقوف بر این میباشند **مقام چهارم** در بیان اینکه صفات
 ذاتی واجب الوجود چون حیوة و علم و قدرت و مانند اینها عین ذات واجب
 الوجود است نه از او جداست و چنانکه است عرفا مانند نیر که اگر حیوة و علم
 و قدرت و مانند اینها عین ذات واجب الوجود میباشند لازم میآید که نقض
 واجب الوجود در مرتبه ذات و نیز اگر قدرت مثلاً عین ذات نباشد بلکه
 از او باشد یا واجب الوجود میباشند و یا ممکن حادث از جانب خود یا
 غیر خود پس اگر واجب الوجود باشد لازم میآید که یک و متعدد بودن در
 الوجود و این محال است بدین معنی که اگر خود او را ایجاد کرده باشد لازم میآید
 که بدون قدرت بر کار که کرده باشد یا اینکه پیش از قدرت قدرت
 نباشد نیست و این نیز با بدیهه باطل است و اگر از غیر او باشد لازم میآید

اجماع خداوند عالم بر اینست که واجب الوجود است و غرض از این صفات صفات
 که است که نیست نقض صاحب خود نمیشود و هر چه چنین است از او را خداوند ممکن است
 و ثابت است و لازم است و در حدیث شریف گفته اند که هر کس در واجب الوجود احدی
 صادق و دلالت بر این مطلب است زیرا که هر کس که از حضرت فرموده اند که لم یزل
 الله عز وجل و العلم ذاته و لا معوم و است و ذاته لا یسبح و لا یصور و لا یقدر
 ذاته و لا یقدر و از هر حدیث شریف دلالت میکند که همیشه خداوند عالم بود
 و صاحب علم بود و علم عین ذات او است نه اینکه ذات نایب علم باشد و آنکه
 علم از او جداست و باقی سبب و بصیر و قدرت و از اینها است که دارد
 شده است که اگر کمال توحید فکر کن صفات است از ذات او بعضی صفات ذاتی
 او عین ذات او است و چیز جداگانه نیست که از او باشد نه در ذات او **مقام پنجم**
 در بیان اینکه خداوند واجب الوجود صاحب جمیع صفات کمال است و احدی کمالات
 و برتر نیست و بر این است زیرا که خداوند واجب الوجود معوم است از صفات
 و معوم و واجب است با ممکن با معنی پس اگر ~~خداوند~~ واجب الوجود واجب
 باشد لازم میآید که واجب الوجود وجود نباشد زیرا که مقصور نیست و واجب

نقد دوم

بودن

بودن نقد دیگر آنکه لازم نیست واجب وجود باشد و این مستلزم است که واجب
 الوجود وجود نشود و از او جداست و در ضمن هر فردا است و در ضمن هر فردا وجود است
 نه متعدد و در حدیث شریف گفته اند که لازم است نباشد واجب وجود که هر کس است بر اینست پس
 لازم میآید که واجب الوجود نباشد و این باطل است باید بر هر چنانکه معنی واجب الوجود بود
 منافی است با معدوم بودن و اگر نقد ممکن باشد لازم میآید که خداوند واجب الوجود که واجب
 حصول نقد است ممکن الوجود باشد و این نیز باطل است باید بر هر چنانکه معنی است که متعدد
 بودن واجب الوجود معنی است پس واجب الوجود یکت نخواهد بود و این یکفر و به
 شریعت متوجه بود و دلیل عقلی در این باب بسیار است چنانکه در کتبهای
 فلسفی و کلامی مذکور است و دلیل نقلی نیز بسیار است چون الله لا اله الا هو الی القیوم
 و قل هو الله و مانند اینها محال است خداوند عالم است و در جمیع احوال کمال است
 و از نظم شریف و برکت و از جمیع کمال و شرف و جود و از جمیع فعلی و ادب و کمال
 و با غرض و فایده است که باید بر بدانگان او است و صاحب لطف بر ندان است
 و فعل او هر بر وفق معیت ایشان نیست و فعلی که ندان همه را با قدرت خدایا
 بدون تقوی و اجبار و در این نیز **مقام است مقام اول** در بیان اینکه جمیع

سبب از عالم موسی کاطم میدانند و از بعد از ایشان و از عقیده اند که بعد از امام
موسی کاطم از امام دیگر بقا نداشتند فقام پنجم در بیان اینست که صاحب الزمان
الآن موجود است و غایب است و ظاهر خواهد شد و عالم را که کفر پاک خواهد
نمود و از عدل برخواهد کرد و بعد از این نیز میگرداند خداوند عالم جمیع مملکت
کافر را بعد از مرگ ایشان و در عالم سرنوشت در میان مشاغل بعد از تسوّل قبول فرستاد
آن که بدین اصلی اتفاق میگرداند و در زرقا میگرداند و در میان اهل
از برای صاحب الزمان و عقب و بگو کارها را از انداختن ایشان چون باقی
که گمان ایشان معشوقه باشد لغت و منکر لغت از جنات محفوظ
بایشان که بهشت عفو از گناهان است از برای هر کس که بهشت است بر او
جهنم از برای هر کس که از شقیق تر است میگرداند و با عراف بهشت
میرد و بعضی از دیگران از آنکه کافر نیستند چون اثنا عشر مرتبه از
پاک شدن از گناهان یا عفو از گناهان است یا عفو از امام یا یکی از او
مشاغل از جهنم هر کس میگرداند و با عراف بهشت میرد و در این
اصول نیز پنج مقام است مقام اول در بیان اینست که خداوند عالم بعد از مرگ

از سینه **هفتم** هم در میان اینست که علی ابن ابیطالب را هم معصوم و مضمون و افضل از
جمع است و عایشه بنی پلا افضل غیر است بر و بعضی از جانب حق و رسول مطلق و این
روز است بر سینه **هفتم** هم در میان اینست که امام بعد از علی ابن ابیطالب را هم
حسن است که بر سر برکت او است و بعد از او امام حسین است که بر سر برکت
او است و بعد از او امام بنی العابدین علی ابن ابی حمزه است و بعد از او امام جعفر
صادق است و بعد از او پسر امام موسی کاظم است و بعد از او پسر امام علی
بن موسی الرضا است و بعد از او پسر امام محمد تقی است و بعد از او امام علی
نقی است و بعد از او پسر امام حسن عسکری است و بعد از او پسر امام
مهدی است که صاحب الزمان است و این رد است بر جاست از شیعه که از
جمله اهل کتاب نیستند که گفته جعفر را یکبار امام بنی العابدین امام میدانند
و از جمله ایشان از بزرگانند که از پسر امام بنی العابدین را یکبار امام محمد تقی را هم
میدانند و از بزرگان ایشان را و وسیع اند که بعد از امام جعفر صادق امام قاضی بن
مبشبه و از بزرگان ایشان فطخه که عبد الله پسر امام جعفر صادق را یکبار امام موسی
کاظم را هم میدانند و از بزرگان ایشان است عقیده اند که اسمعیل پسر امام جعفر صادق را

٦٠

دعای اعراب که خیر اودان زین که معظمه زبان سران میخوانند است
دُق دَقا نشدی بی فرقه پیشم از برهنگی
کابل سر اسرندی جل کو کو کوها پسندیدند
بیخیز کن از مال مردم خردن پس اینم دزدیم همه هم پیش رویه دیدند
معناء من کل استیانا جدين ستره بخرقه عن العوی

معناه من كل شيئا جديدا مستفاد من العرف
مختلف من كل احوال الدنيا واما ما اعتبر كل شيء من غير

[illegible]

السيد الحسين واقيت نبات البات ونبين مزارع الارام الرايعين واصل
وقدم اسفاح في شرايع الكرسدين واصفوه لسلام على خطبة البرة النبوة وضرغام اتر

روستید الرسلین محمد و آل محمد من میا خلیفه الحق باطل علی ابن ابی طالب اسیر الله
اما چه جان پیش پای کلمه کبریا در هر صفتی شد میزدنی و تار و پود وجود و نیز نزع لطف

لا کاه امکان بنظم که منوط و بعقد مزاد بر موط و بدون آن کاش و مجود آمدن
و نه است از امور دیگر که گاه بعد از انقضای آن کرده و انچه ای می کشم و از آن

و چه بسیار آن امور و مسائل که اندک بعد صغای آیه را می دانند و خواهی ایامی کرم از این

عبارت که در کتابم آن کیوندا رفته اند یعنی اسم از فضل و انوار عظیم و مضمون بلا شبهه مشون

بنگین و دهن را تلقین میدهند پس از آنکه از برادر سوال قبر دشت نش
لان و بعد از آن از برادر میگردانند و در کنار شالی میخسار و خسته که عالم خرم

ال و بعد از این نیز میگرداند بدین بیان که پس از آنکه که عالم مرجع
است و قیام صفیر میباشد و خوبتر از او شبیه به هشت بیستم

چنانکه اخبار رسیده از این باب دارد است و این را در کتاب
 حیات و دوا از دانشمندی که در این کتاب است معتد به میباید

چون التبتیه و شیمی و مانند ایشان مقام دوم در میان ایشان بود و در میان ایشان بود و در میان ایشان بود

در بیان مسئله خود ارجاع به بیان مسئله
نه بنی حقایق و در بیان احوال و حقایق

و کتاب است که نامش از عمر گویند مقام
سیم در بیان احوال منجم و طبقات و

سکینه عذاب است مقام چهارم
در بیان احوال عبود کردن

[illegible]

سکه برادران است
در بیان احوال پدر و مادر و برادران و خواهر

والله اعلم
بما كنا
نقصد

از آنکه قفسه کبریا در جسد
 رسیده اند که در کبریا
 از هر یک از اینها
 از آنکه قفسه کبریا در جسد
 رسیده اند که در کبریا
 از هر یک از اینها

(Faint handwritten notes in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.)

الملك

سپید شمر در قره الدخیر الدنیا والاخره بعضی برادران ایام خواص و اجلا در وقت
 میرت که این رساله تحفه است از ادبیات و ادب است که اگر کتاب
 صلاح العمل میکان علی صاحب قدسی و قدسی انساب سلاز و دو
 مکتب طوسی و نو باوه فاما ان امر لغوی علامه العلامه خاتم المحدثین و المحققین
 آقا خاتم السید محمد علی صاحب قدسی اودم الله اعلم انما و منتهی و منتهی بر چند
 درجه و مقدمه و فاعلم نموده و چون سنان ختن اصول دین پیش از فروغ
 دین واجب است بر ان علامه نموده با و قبل جنت موافق فهم خود و تمام
 نفاذ به از ان برده شایسته است که سنان ختن و سنان ختن از تقییر بر این
 گناه کار و سنان ختن و معذور است که احوال این عالم و دین او
 فرموده باشد مطلب الاول در اصول دین است و ان هیچ است اول تو صید
 دوم اصل سیم نبوت چهارم امامت پنجم معاد و اینها در اصول میگویند یک
 انکه اصل عبارت از ایشیه و بر است و سنان ختن و سنان ختن و سنان ختن
 سیم نبوت مثل شایخ و خدمت و دیوار است پس بر هر چیز که بر باشد
 فرع بر سنان ختن قرار میگیرد و اگر بر باشد فرع بر سنان ختن است پس هر کس

بسم الله الرحمن الرحیم و به نستعین
 الحمد لله رب العالمین و العاقبة للمتقین و الصلوة والسلام علی اشرف خیر خلقه
 محمد منی الله تسمیه الاولین و الاخرین و اعنه الله علی اعدائهم و فی لعینهم الی الیوم الله
 قسب فیضه و عاصی و کما رب العالمین ابو الحسن اکبری الاعظمی مشهور

الحمد لله

احوال پس خود را امید اند بر وجه صحیح امید نبی است از برای او است هر چند
 فروغ او درست نباشد و مزایا باشد و هرگاه اصول او ضارب باشد و نه
 خوش و سلب احوال و عبادات و طاعات او قطع نخواهد داشت هر چند در حدت
 عمر عبادت کند و در احوال و در توحید است و در ان سه مقدمه است مقدمه اول
 در اثبات مایع عالم در اینکه عالم را چه میسر است و دلیل بر این مطلب
 بسیار است و آنچه نفهم عوام را و تر میاید و چیز است اول انکه هر حلقه
 که نظر میکند در آسمان در زمین و ماه و ستاره و شب و روز و ماه و کرم و در
 آلتان و حیوان و مینو و غیره و میفهمد که انهارا چه مایع نیست و یقین میکند
 که چنین مایع بر نفس است و کامل از همه جهت میباشد و در انکه هر که
 دو نفر یا سه نفر از عوام یکدیگر را میبیند یقین بر استی است و انما بهم میرسد
 پس چگونه از خبر دادن یکدیگر و نیست چهارم از اینجه که جمیع از ایشان
 منزه است حضرت تعلیم السلام و جناب حضرت ابراهیم علیه السلام
 و جناب حضرت موسی علیه السلام و جناب حضرت عیسی علیه السلام
 و جناب حضرت خاتم النبیین محمد صلی الله علیه و آله یقین بهم نمیرسد و از زمان

همین

سپید شمر در قره الدخیر الدنیا والاخره بعضی برادران ایام خواص و اجلا در وقت
 میرت که این رساله تحفه است از ادبیات و ادب است که اگر کتاب
 صلاح العمل میکان علی صاحب قدسی و قدسی انساب سلاز و دو
 مکتب طوسی و نو باوه فاما ان امر لغوی علامه العلامه خاتم المحدثین و المحققین
 آقا خاتم السید محمد علی صاحب قدسی اودم الله اعلم انما و منتهی و منتهی بر چند
 درجه و مقدمه و فاعلم نموده و چون سنان ختن اصول دین پیش از فروغ
 دین واجب است بر ان علامه نموده با و قبل جنت موافق فهم خود و تمام
 نفاذ به از ان برده شایسته است که سنان ختن و سنان ختن از تقییر بر این
 گناه کار و سنان ختن و معذور است که احوال این عالم و دین او
 فرموده باشد مطلب الاول در اصول دین است و ان هیچ است اول تو صید
 دوم اصل سیم نبوت چهارم امامت پنجم معاد و اینها در اصول میگویند یک
 انکه اصل عبارت از ایشیه و بر است و سنان ختن و سنان ختن و سنان ختن
 سیم نبوت مثل شایخ و خدمت و دیوار است پس بر هر چیز که بر باشد
 فرع بر سنان ختن قرار میگیرد و اگر بر باشد فرع بر سنان ختن است پس هر کس

الاحوال

حضرت آدم تا بحال جبرائیل برادران و اوصیا ایشان و علی و فاطمه و حسن و حسین
 همه گفته اند که عالم را چه میسر است یکا از متفقه همه صفات و کمالات و منزه
 از همه عجز و نقص با وجود این عقده میگویند که اینها انشای کرده اند و در حق
 مایع اند که یقین میکنند که همه است گفته اند که وجود مایع فطر است بعضی
 حقیقت الی را چنین گویند که با وجود مایع یقین بر خدا دارند و انشای میکنند
 وجود مایع فطر است حیوانات همه میفهمند اما مقدمه دوم در صفات ثنویه
 و آنچه مشهور است این است که خدا قادر و عالم و وسیع و قوی و قهر و کاه
 و متکلم و صادق و آرزو و آبدی است آقا قادر یعنی توانا است هر کار که خواهد میکند
 میکند و هر کار که میخواهد میکند و از هیچ کار عاجز نیست و هر چه بخواهد
 اقتضا کند میکند و دلیل بر این که قادر است اینکه هر که قادر نباشد لازم میاید
 که عاجز و قلیل و غیر باشد و کسی که صاحب این اساس باشد که معجز
 شده چگونه عاجز میماند و از هیچ کار عاجز نیست و او را میتوان نمود و انعام
 بغیر خدا نیست و بر او هیچ چیز پوشیده نیست و پنهان نیست از او
 و رفع شده و آنچه خواهد شد و آنچه موجود است از انکه او پنهان و کما و غیر

جميع ذرات هم در نزد خداوند است و علم اولیست بجهت یک نیست و دلیل
 بر این است که هرگاه ثابت شد که متعلق صانع عالم است و عالم را یکی کرده
 چگونه میشود که عالم باین اندازه گسترده باشد البته هر کس غفلت چیز را کرده باشد
 بخیر و در او به حقیقت این مطلع است و یک آنکه علم همه عالم که مخلوق او باشد و کالات
 و قدرت همه آنها از قدرت خداوند است چگونه میتوانست کسی که علم و قدرت
 همه کس بر همه خود و در عالم نباشد حاصل کلام آنکه علم خداوند سایر صفات کائنات
 عین ذات آنجا نبوده یعنی اینکه مقتضای قیام مقام این صفات است و اما تکلیف
 نموده که در اندیشه علم خداوند قسم است بلکه نمی فرموده اند ما همین قدر باید بدانیم و
 اعتقاد کنیم خداوند عالم عاقل و باذن نیست اما سبب و بصیر یعنی شنود
 و بینا است شنیدنیها را میشنود و آفاق بدون کوشش و درینها را میبیند آفاق دون
 چشم را برای آنکه هرگاه او را کاشی و جادو باشد مثل لازم میاید که هیچ
 باشد و حقیقت این صفت هم به علم بر میگردد اما حق یعنی زنده و مراد از زنده که است
 که انرا علم و قدرت از او ظاهر شده و از آنجا معلوم شد که در عالم کرم است
 صریح است پس این صفت هم به علم بر میگردد اما هر دو کار یعنی اختیار

در است رفتار درست که درست و نظم میکند و بدون استغناء مآخذ و اعتبار
 نمیکند در همه سیم در ثبوت است بعضی از اعتقاد آنکه که درست است و بعضی از آن که غیر
 بر یکان خود فرستاده و غیر مآخذ معتدلی علی الله علیه و آله این عبد المطلب این
 عبد الشاف است و دلیل بر این نیست که بعضی از این سبب خوردن و
 است میدان و جمیع چیزهای دیگر حقانیت به شایسته بایکدی و معاشرت
 البته تعدیل میکند و واقع میشود و در حسابات و احقاق حق و دفع دعای
 مشکوک و در میان مردم رد میدهد که در علاج و جاره از آن طریق ضرورت است که بعضی
 حق حساب باشد و عقل در بسیاری از آنها عاجز است پس بایست
 که کسی که از جانب خداوند عالم باشد که همه آنها را به اند و ان نظام و چند و چند
 و فتنه را دفع کند و علم او از جانب خدا باشد که در است و دیگران کند و دیگران کند
 چون افعال خداوند عالم پیچیده و غرض نیست و از برای خلق عالم و آدم
 باید مقصود که لایق پروردگار باشد و نظر باشد و بر معلوم است که خلق
 کردن بیکه از آنرا احسانت کردن بآنها و کمال از آنرا خود شناسی
 و منتفع شدن از آنها پیچیده بیکه خداوند عالم را عاقل است و نه عاقل

بجز این که باید از حد استیجاب کرد و دانست که این صفات با خدا نیست
 اول پندیده گشت بفرموده ای است و دانست و دیگر کسی نیست که خلق را
 ایجاد کند و زک کسی است که شوق پرستش باشد و دلیل این هم بسیار است
 و آنچه در این مضمون عوام باشد اینست که هر کس ملاحظه اشغلام عالم میکند
 و این که هر وقت یک نفس میگذرد در حکایت آسمان و مستعار و نباتان
 در قشاق آسمان و سایر و غیره و هر یک از این که تا در اندین حیوانات و غیر
 اینها هر یک را در حقیقت در این نیست یقین میکند که این همه کار میفرماید
 سیم آنکه هر که در فکر و پادشاه باشد همیشه آن ملک در دست او قرار میگیرد
 و همین در حق خداوند که در حق او در حق او که با تو باشد همیشه در آن خداوند
 و دلیل دیگر آنکه اگر خداوند را بخواهد از این عالم ببرد و ببرد و ببرد
 و غیره باید و هر که از این عالم ببرد و ببرد و ببرد و ببرد و ببرد
 بلکه بگوید که خداوند عالم نظر است که هر کس در وقت اضطرار که وقت وقت
 حکم نیست بر این احوال از خداوند بگوید و بگوید و بگوید و بگوید و بگوید
 در نظر میآورد و دیگر آنکه حقیقتی که هر کس از این زمین نیست نه ظاهر و نه پنهان است

الم

و هر که شوق و دوست و استخوان و نه جزای باطنی مثل انسان و جسم نیست
 بجز جسم و طوق و طوق و طوق و طوق و طوق و طوق و طوق و طوق و طوق و طوق
 و طوق که هر جسمی اینها را از خود جدا کرده و با اینها از خود جدا کرده و با اینها
 حقیقت است با این جسم حقیقت است با این جسم حقیقت است با این جسم حقیقت است
 و خداوند همیشه از اینست که حقیقت باشد و هر که این چیز را از کسی دیگر بر خدا قرار
 دهد خداوند عالم است و مشر و مانند و معین و تدبیر و تدبیر و تدبیر و تدبیر و تدبیر
 تدبیر و تدبیر و تدبیر و تدبیر و تدبیر و تدبیر و تدبیر و تدبیر و تدبیر و تدبیر
 حضرت و هر که خدا را بداند و معلوم میشود که خدا را کسی نیست و از رفیق
 و احتیاج لازم میباشد که حقیقتی که خداوند است و همیشه یقین است و در
 و جواب و صیرت و سوسو و نباتان و جوهر و جوهر و جوهر و جوهر و جوهر و جوهر
 معش و نیست از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 عجز و احتیاج است و دیگر آنکه حقیقتی که خداوند است و همیشه یقین است و در
 نمیشود و بصورت چیزها نمیشود و باید چیز را از خود جدا کرد و در این دویم
 در عدل است و دیگر آنکه عدل از صفات و فعل خداست یعنی خداوند عادل است

و قرآن مجید را هر چند پیش میخواندند شوق بر خواندنش بیشتر میشود و دویم
 آنکه جناب پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم که کتب خفیه و در اسرار خود
 و چیز نشناخت و بر هر یک از اینها از خود جدا کرده و با اینها از خود جدا کرده
 و از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 و دیگر آنکه از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 است که در کتابها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 که هر از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 زمان و در علم محمد بن عبد الله صلی الله علیه و آله و سلم که کتب خفیه و در اسرار خود
 است که از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 که از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 که از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 نوشتند از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 او معلوم شده است که اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 هر از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها

ایمان آوردند و جان خود را براه خدا دادند و نه سبیدند که فرمود علی علیه السلام ان من لم یحک
 و هم چنین در این حضرت عیسی علی نبینا و آله السلام که کتب و طبایع بسیار بود
 مثل اطفال و بچه ها که در دنیا بسیار را و او میگرداند و از اینها از اینها از اینها از اینها
 میکند و حضرت حق سبحانه و تعالی که جناب حضرت عیسی علی نبینا و آله السلام که کتب و طبایع
 فرمود که همه اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 شفا میدادند و از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 است بپناه منی الله علیه و آله و سلم که کتب و طبایع بسیار بود و در اینها از اینها از اینها
 شد و او که کتب و طبایع بسیار بود و در اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 و هم از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 و میفرمود که هر که از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 میتوانستند باورند اینها را با خود فرمودند و از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 عیال خود را با سبیری میگرداند و هر کس از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها
 بسیار است میان قرآن و سایر کلامها و دیگر آنکه هر کس از اینها از اینها از اینها از اینها
 و در نزد او که همه اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها از اینها

قرآن

تر در حقان قلوب بیشتر است چنان قرار داد که فیض در مقابل عمل و استحقاق مطابق
 باشد پس بنده که از تکلیف کرده به بندگی که چند روزی که در دنیا هستند عبادت
 او مشغول گردند و بعد از آنکه به بهشت داخل شده اند جوار العین هم آفرینش و با
 اجناس و بندگان هم در خوشی و بخت و سعادت و لذت و تفریح و با انبیاء اولیا و مشایخ
 گردند و خوشحال باشند که جزای اعمال و عوالم طاعات و عبادات ایشان است
 و چون طریق تکلیف و بندگی کامل و محفوظ با سلام و الهام جناب اقدس
 الهی است و کافیه بنده که از استعداد و قابلیت این معنی را نیست که بر او
 محبت بکریا و او را اینده و از درگاه او مطیع و مخلص گشته پس بجا است
 که از جنس انسان و حیوان و بی حیات و غیره را برگزیند که مناسبی با جناب
 داشته باشد تا آنکه از او و از صفات و احوال و بر بندگی او و برساند پیغمبر همانست
 و در پیغمبر صلی الله علیه و آله اول عصمت و بعد از آن از او سر نزنند و خطا نکنند
 نه در ظاهر و نه در باطن و سب و دشنام و فراموشی خصوصاً در احکام دین
 بدین اینکه پیغمبر صلی الله علیه و آله و آیین و حر او است و واسطه میان او
 و خلق او است و بدون عصمت و جلال و عظمت اندک باشد و در آنکه افضل

و اعلم از هر امت باشد سیم پیغمبر که داشت بعد از آنکه که ایشان عاقل
 باشند اگر درون مثل آن و از افعال مخلوق نباشد اگر درون نادر مثل سحر
 و شیباده و چشم بند بر سر و در ویر کار که میکنند و چو کس نتواند کرد
 مطلب و در نبوت پیغمبر محمد بن عبد الله بن عبد مناف مثل و شیبده نیست
 در اینکه انجناب متولد شده و از آثار پیغمبر سرگرد و در طبق و جوی و چشمه و در معجزات
 پیغمبر مانده بر آنست که نوال گفت و نوشت آقا جبرئیل که از همه چیزها در نظر
 مردم ظاهر و در و در میفهمند و در چهره است اول قرآن مجید که هر کس علم هم
 رساند تا که فراغ از انجناب یعنی محمد بن عبد الله صلی الله علیه و آله و سلم آورد
 بیکه اینکه در محفل عمر سر کردند پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم بود که این
 از زمان بن شهاب است داشتند و میکردند مثل اینکه در زمان حضرت موسی
 علیه السلام سحر شهاب داشت و سحران بسیار بودند که را می
 عجیب و قریب میکردند و مفتاحی معجزه حضرت موسی را از آن جوره که در آن
 آیه بنویسند بر دست و چو کس بر نیاید از چنان شده که آثار از انجا باقی ماند
 و همه استند و فهمیدند که پیغمبر از فرموده خدا چیز را بجز نبوت و به آن سبب

کردار امور دین و دنیا حضرت امیر المؤمنین صلوات الله علیه است درجه دوم
 در میان امامت و دوازده امامت علیهم السلام به آنکه امام و خلیفه و جانشین محمد
 مصطفی صلی الله علیه و آله است حضرت امیر المؤمنین علی ابن ابیطالب علیه السلام است
 و بعد از او جناب حضرت امام حسن علیه السلام است و بعد از او جناب حضرت
 امام حسین علیه السلام است و بعد از او جناب حضرت امام زین العابدین
 علیه السلام است و بعد از آن فرزند برکنده آن جناب حضرت امام محمد باقر علیه السلام است
 و بعد از آن فرزند آن جناب حضرت امام جعفر صادق علیه السلام است و بعد از آن
 حضرت امام محمد تقی که اهل زنده است و غایب است و ظهور خواهد فرمود و درین راه
 بر آنند و در آن خواهند که بعد از آنکه بر آن ظاهر شود و جانشین علی بن ابیطالب علیه السلام
 محمد علی الله علیه و آله است و بعد از آنکه بر آن ظاهر شود و جانشین علی بن ابیطالب علیه السلام
 ابی طالب با کمال مشورت و طهارت و روشن و نورانی که در آن بحق الحق و البقی المطلق
 به آنکه بعد از امام علی علیه السلام خواهد بود و بعد از آنکه بر آن ظاهر شود و جانشین علی بن ابیطالب علیه السلام
 معاد است به آنکه باید اعتقاد کرد که حیات و زندگی از عود میکنند بعد از مردن و روح
 باز تعلق بهمین بدن که در این دنیا است بعد از موت میگیرد و سزاوارتر از آنست

احمال

احمال بر کس داده میشود و بیکو که دارد و بیکو که در آنجا و سزاوارتر از سزاوارتر است
 عقل و نقل هر دو را تا دلیل عقده انسانی که نداند عالم حکیم و عادل و قادر است
 یعنی نمیکند که معاد هم خواهد بود بیکو که خلق عالم و آدم عبت نیست و باید غرض
 و فائده در آن باشد و آن فائده هم باید چیز باشد که عاید خلق شود
 بیکو که جناب آنحضرت است و بعد از آنکه در آن فائده است و باید که از عالم
 که در دنیا ظاهر که بمطهر کرده است و در آن مظهر را از ظاهر نمیکند و مظهر را
 بدرجه عاید بهشت عزیز است برساند و تا دلیل لغز بعضی اشیاء و بعضی
 و اهل بهشت و از اول آن تا آخر آن و کتابها را سزاوارتر است
 و اینها بیکو که نیست و باید دانست که معاد جسمانی است
 یعنی بهمین روح بر بدن اصلی باز تعلق بگیرد و بدن عود میکنند و بهشت
 خانه جسمانی است که در دنیا و میوه ها و حور ها و قصور ها و انواع و تشنه ها
 و خلق آنها و زینتها و جواهرها و حور و تنها و هر آنچه آدمی خواستش کند در او
 هست و بهمین تعلق است که برادرانش است و در دنیا و در دنیا که آن
 که در دست طاعت و عبادت و شهادت است و حور و کینه ها را که از

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِهِ نَسْتَعِينُ

المال الذي اقل على اوجب وجوده افتخار المكنتات وعلى قدرته وعلى حكمه
المصنوعات المتعالي عن مشابرة الجسد مستغنى بمجالات قدرته عن مشا
سبب التفتيات كنهه معدا بملا الارض والسموات وانكسر على جميع نعمه
المنظومات المتواضعات ولتنبه على دفع الباس وكشف الضرر وان
جميع المال ات والصلاة على بنيته مرد مصاب الآيات والبيانات المكشوفة لغير القدر
وشرب بعض سائر الكالات وعلى الراعي من الاشبه والفالات الذين
اذنب الله عظيم الخرس ولم يترحم من الزلات صلاة متعاقب عليهم تتاقب
الانات من اعيد فان الدم لم يكن في العالم عينا يخون من الاعمى بل تغاية و
حكمه محقق لان الظن في كافال الله على الغيب تم انما مفك كم عينا وقال الله
وما خلق السموات والارض وما بينهما لا يعين ان الله على نفس الناظرين وقد
نفس على تملك الغاية بالتيقن فقال وما خلق الجن والانس الا ليعبدوا
فوجب على كل من هو في زنة العالمين اجابة رب العالمين ولا كان وكت
متعد راي دون معرفة الباقين وجب على كل عارف مكشوف تبييه الغالبين

مسئله که در آخر هر کت در هر خط از آنجا که در نشان در یکبار هر چه بنویسید
و صاحب شنباطین و انواع غذاها را دوست و هر که در آن جامعا جهانی
کنند که فرست و آنکه در آن انکار است که هر غذا و نه عالمان و به غیر آن
است که غذا به غیر غذا داده اند و غیر از اینست مثل سگ است حرکت و عالم
بر ذوق بعضی ناس و دنیا و آخرت از استیصال مکه و تنبیه در فقر و دشواری
فقر و بهشت و دو رخ دنیا و دفع قهوا که هر مردن جمیع جان در آنست
متر طایفه استخوان و صدها عیش و دفع صورت و در پهنه شدن جمیع طالبان
و حشر و نشر حساب و مراد و میزان و حوض که هر شرف و شایسته
و غیر اینها و آنچه در قیامت و غیر از آن و دفع شده است از هر چه در عجز
بیشتر و کوشش خود را بکارکن و اصول و فروغ خود را درست کن
که صنعت ترا از ابراهیم شده است فریب شیطان یعنی رجب را محو
که طاقت عذاب جهنم ندارد از عاذ الله و ایاکم من النار و رزقنا الله بر حقه
موا فقه الا برار محمد صلی الله علیه و آله الطین الطاهرین الایمین الالابر قد تم
بمده السنه فایده الاربعه فایده غیر الفی الفی العالی الی الله الفی صبر علی ابن الحکم امین التور

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

[illegible][illegible]

106

والارشاد الضالين بمقرب مقدمات اوست افهام وبيان فمن كتبت المقدمات المقدمة
 الموسومة بباب الى دى عشر من تصانيف شمس وادام الامام الامام لا علم الا نفع
 الاكل سلطان ارباب الشقاق استناد الى التفتيح والفتوح مقرب للمباحث
 العقيدة بكتب الدلائل الشريفة ابانت الدلائل في العالمين وارث الانبياء المرسلين
 جمال الله والدين ابي منصور الحسن بن يوسف المظهر الحق قدس الله روحه وكنهه
 فانه مع جدارة لفكر كثيرة العلم ومع اختصار تقرير كايمة الفهم كان قد سلف متى في
 سالف الزمان ان اكتب شيئا يعين على حملتها بتقرير الدلائل والبرهان اجابة لا
 لاكتسب بعض الاخوان ثم عاقبت عن الاقام عواليق المدعى ومصادات الدماء الخوان
 اذ كان شاد للمراحم من غير اذنه وطلبا بينه وبين طلبه ثم التفتي للامتناع والذكر
 في بعض الاستفهام مع تراكم الاشغال وتزولش الاكثار فالتفتي لبعض السادات
 الاجلاء ان يعيد النظر والتفكر الى ما كتبت قد كتبت والمراجعة الى ما كتبت قد جمعت
 فاجبت طلبة اذ وجب الدعي اجابته هذا مع فائدة البصيرة وكثرة الشواهد
 المتأينة للاستقامة وانا انا شاع في ذلك مستند امن الدلائل المعونة
 عليه وتفتي بابريرة وسببته النفع يوم الشرف شرح باب حادي عشر

ما توقف عليه الواجب المطلق فان كان مقتضى الواجب على وجوبه او لا فمن الاول
 يزوم التكليف بالاطلاق وهو محال كما سبقت من الشاى بيزوم خروج الواجب
 المطلق عن كونه واجبا مطلقا وهو محال ايضا والنظر هو ترتيب امور معلومة
 للشاى الى امر محمول اخر وبيان ذلك هو ان النفس يتصور المطلوب او لا
 ثم تستحق المقدمات المتعلقة بالاستدلال عليه ثم ترتبها ترتيبا يؤول الى العلم
 به ولا يجوز معرفة الله تعالى بالتقليد والتقليد هو قول الغير من غير دليل
 او قلنا ذلك لو جهين الاول اذ ان ذلك التمسك العلم واختلفوا في
 الاعتقاد فاما ان يعتقد المكلف مجموع ما يعتقدونه فيزم اجتماع المتنقات
 او البعض دون البعض فاما ان يكون لمخرج اول فان الاول فانه هو الدليل
 الا ان الشاى فيزم مجموع ما يخرج وهو محال الشاى انه يزم التمسك بقوله
 قالوا ان وجدنا ابانا على امره وانما على امرهم مقتضى وحسب على التقدير والاستدلال
 بقوله فما لم يكن كتاب من قبل هذا او انارة من علم ان كنتم عاقلين
 قالوا فلا بد من كتاب ولا يكون جملة على احد من المسلمين ومن جعل شيئا من
 ذلك خرج عن رتبة المؤمنين واستحق العقاب الدائم اقول لا وجبت

الكل من غير دليل
 على ان الله تعالى
 لا يهدي القوم
 الضالين

وما توفي الا بالله عليه توكلت واليراتب قال قدس الله روحه والباب الى دى عشر
 فيما يجب على حائز المكلفين من معرفة اصول الدين اقول ان كان هذا الباب
 حادي عشر لان المؤلف رحمه الله اشعر مصباح المتقربين الذي وضعه الشيخ العلامة
 رحمه الله في العبادات والادعية ورتب ذلك المختصر على خمسة ابواب
 وسماه كتاب منهاج الصالحين في معرفة المساجد وكان ذلك في الفن الاول والعبادة
 والدعاء استند على ذلك معرفة المعبود والمذموم فاناف اليه هذا الباب قوله
 يجب الواجب لغة الثبوت والاشروط ومنه قوله تعالى فاذا وجبت جميعها
 واصلها ان الواجب هو ما يزم بتركه على بعض الوجوه وهو على قسمين واجب
 عينى وهو لا يسقط عن بعض بغير الاكراه وكفى بنية وهو كماله الموقوف
 من القسم الاول فذلك قال على حائز المكلفين والمكلف هو الانسان الحى
 البالغ العاقل فليت والقضى والمجنون ليسوا بمكلفين والاصول جميع اصغر
 وهو ما بين عليه غيره والدين لغة الجزاء ومنه كما عين ثمان والدين اصطلاحا في قوله
 والشريعة وهو المراد بها وليس هذا الحق اصول الدين لان سائر العلوم الدينية
 من الحديث والفقه والتفسير مبنية عليه فانما متوقفة على ثبوت صدق رسول

التمهيد
 شبه بغير مدعى

المعارف المذكورة بالقبول التلقين اقتصي ذلك وجوبه على كل مسلم اى مقربا
 لشاى وبين ليبر المعرفه فمؤنا لقوله فالت الاعراب انما قل لم يؤمنوا ولكن
 قولوا اسلمنا ونفى عنهم اليان في كونهم مقربين بالابدية والرسالة لعدم كون
 ذلك بالانقراض والاستدلال وجب ان الثواب مشروط باليمان كان الباهل
 هذا المعارف مستحقا للعقاب الدائم لان كل من لا يستحق الثواب اصلا
 مع التقدير لشرائط التكليف فمستحق للعقاب بالاجماع والرتبة بكسر
 الراء وسكون الباء جعل مستطيل فيبعرى تربط فيها اليهم واستعاره بها
 لكم الملامح المؤمنين وهو استحقاق الثواب الدائم والتعظيم **قال**
 وقد ثبت هذا الباب على اصول الفصل الاول في رتبته ووجب الوجود
 فاقول كالمعقول اما ان يكون واجب الوجود في الخارج لانه وانما يمكن الوجود
 لذاته وانه متبع الوجود لذاته **اقول** المطلوب لا يقتضى العبرة الا على هذا
 الحق هو رتبته القانع نعم فذلك ابتداء به وقدم لبيان مقدمته في تقسيم
 المعلوم لتوقف الدليل الا على ما بينا من تقريره فاقول ان كالمعقول
 وهو الصورة الحاصلة في العقول والاسباب الوجود الى رجب فاما ان يقع القاش

بالواجبة

المعقول

الاصول

اول كانت المادوية من جانب الوجود في غير الوجود واجباً
والثانية كانت المادوية من جانب العدم في غير العدم متحققة

کتابخانه و مخطوطات

ولا يلزم التجرد الثاني في حواش المحكيين الأول أنه لا يكون احد الطرفين اعني الموجود والعلم
اولي برسم الآخر بلهما معا متساويين بالنسبة اليهما كقضي البرهان فان خرج احد هاتين
يكون السبب المتحججا لانه لو كان احدهما اولي برتبة ان يمكن وقوع الآخر او لا فان كان
للاول لم يكن الاول اولية كافيته ان كان الثاني اعني ^{الموجود} كان المفروض اولي به واجبا له فغير يمكن
اما واجبا او متضايا لان الممكن محتاج الى المتوفر لانه لا استوى الطرفين اعني الوجود
والعدم بالنسبة اليه لانه استعمال تخرج احدهما على الآخر الخارج والعلم به بهتاج
ان الممكن يكتفي محتاجا الى المتوفر واتماقنا ^{فمن} ثبت ان الامكان لازم لما يميز الممكن
وليسجل رخصه غير ^{الاول} ^{الاول} ^{الاول} لازم للعلاب من الامكان الى الوجوب او الامتناع وقد
ثبت ان الامتناع لازم للامكان والامكان لازم لما يميز الممكن ولازم اللازم
لازم فيكون الامتناع لازم للممكن وهو المطلوب ولا يستلزم ان هذا موجودا
فان كان واجبا فاعطى المطلوب وان كان ممكنا فافتقر الى موجد يوجده بالضرورة فان
كان الموجد واجبا فاعطى المطلوب وان كان ممكنا فافتقر الى موجد اضر فان كان
الاول ^{الاول} ^{الاول} ^{الاول} وهو باطل بالضرورة وان كان ممكنا فافتقر لنسب وهو باطل ايضا بالضرورة
اعاد وكنت السند اليه بالمتطلب للممكنات يكون ممكنا فثبت كذا في امتناع

[illegible]

کتابخانه عمومی و علمیه دارالافتاء دارالحدیث

الحمد لله

10

برآمد

والله اعلم

۱۰۰

المطابقان كان كلفنا اضطر الى مؤثر اخر فمؤثره ان كان مافرضه اولاً لازم الله ودان
كان ممكن ان يترعبده ويتنقل الكلام اليه والقول كلفنا اولاً يديم التمسك فقبل ان يروهما
والا باين التناظر وهو بيان بطلانها فنقول اما الله فموجباً عنه ان توقف الشيء على
ما يتوقف عليه كما يتوقف اعلى ب وب على ا و ا و بطلان ضرورة ا بيز منه
ان يكون الشيء الواحد موجوداً ومعدوماً وهو محال وذلك لانه اذا توقف
اعلى ب كان الالف متوقفاً على ب وعلى جيع ما يتوقف عليه ب ومن
جهة ما يتوقف عليه ب فهو لال ف نفس فبذلك يتوقف على نفسه والموقوف
عليه متقدم على الموقوف فبذلك تقدم على نفسه والمتقدم على النفس من حيث
انه متقدم يكون موجوداً قبل المتأخر فيكون الالف موجوداً قبل النفس فيكون
موجوداً ومعدوماً وهو محال واما التمسك فهو ترتيب علل ومعلولات
بحيث يكون الالف بن علة في الالف وهكذا وهو ايضا باطل لان جميع احواد
ملك التسلسله ممكنة الا انما فيها بالاضحى تشترك بجهتها في الاسكان فتقتصر
الى المؤثر فمؤثرنا اما نفسها او جزئها او انما يخرج عنها والالف هم محلي باطله
اولاً اول فلا سخانة تأثير الشيء في نفسه والا لازم التقدم على نفسه وهو باطل

الوجود وما كان له من موجد من غير القوة فكيف واجبا بالقوة وهو المطلق القول
للحقائق في اثبات الصانع تعالى طريقان الأول هو الاستدلال بانوار المحجة الى
السبب على وجوده كما اشار اليه الكتاب العزيز بقوله استمرهم اياتي في
الافاق وفي الغسق حين لم يمتد الحق وطريق ابراهيم الخليل عليه السلام
سئل بالاقول الذي هو الغيبة المستزنة للحكمة المستزنة للحدث المستزمن
للصانع الثاني هو ان ينظر في الموجود نفسه وتفسيره الى الواجب ولكن معنى
يشهد العقل بوجوده واجب بعد عرجاج عده من الكائنات والبراهين اشارة
لتنزيل بقوله تعالى اولم كيف بركت انما على كل شئ شفيها المتعطف
وذكر في هذا الباب الطريقين معا فاش ر الى الاول عند اثبات كونه قادرا
وسابقا وقال الثاني فهو المذكور من والبقية ان نقول لو لم يكن الوجود تعالى موجودا
لزم اعادة الدور والتسلسل والازم تقسيمه على فالتدور وهو عدم الواجب متدفقا
البيان منفتح من الى امرين احدهما بيان لزوم الدور والتسلسل وثانيهما بيان بطلانها
اذا بيان الامر الاول فلو ان هناك ما يتشقق بالوجود الى امرى بالقوة فان
كان الواجب موجودا معناه المطلق وان لم يكن فليزم استمرهم اياتي في الكائن
اذلا واسطة بيننا فلا بد له من مؤثر جتد بالقوة مؤثره ان كان واجبا فهو

بیان ۴۴

441

كما تقدم وانما انظر في كون المتوثر فيها غير متوثر في نفسه لان من جملتها
 وفي علمه ايضا فيقدم نفسه على نفسه وعنده هو ايضا باطل وانما الثالث فلو
 جاز ان الاول ان يدم ان يكون الخارج عنها وارجا او الغرض اجمع هذه الكمالات
 في تلك السلسلة فلا يكون موجودا خارجا عنها الى الواجب اذ لا واسطة بينهما
 فيقدم مطلقا على الثاني ان لو كان المتوثر في نفسه واحد من واحد فاعلم ان السلسلة
 امر خارجا عنها فقدم اجتماع علقين ثابتين على معلول واحد مستحيل وذلك
 باطل لان الغرض ان يحد واحد من واحد فكذلك السلسلة متوثر في لافقه وقد فرغ
 تأثير الخارج في كل واحد منها فيقدم اجتماع علقين على معلول واحد مستحيل وهو محال
 والاولى ان استغناء عنها حال اعتبارها بالجماع فيجب التقيدان وهو محال فينبغي
 التسلسل مطلقا فقد بان بطلان الدور والتسلسل فيقدم المعلوم وهو وجود الواجب
فصل في ما لا يتوثر في نفسه وهو ثمانية اقسام اولها ان يتوثر في نفسه
 لان العالم حدث لان كل جسم لا يتوثر في نفسه عن المبادى اعني الحركة والسكون
 واما ثانيا لا يستغناء عنها بالسببية بالغير ولا يتوثر عن المبادى فيحدث
 بالضرورة فيكون المتوثر فيه وهو المتوثر في نفسه لان لو كان موجبا لم يتوثر

انما بالضرورة فيقدم انما قدم العالم او حدث الدنيا واما بطلان قول
 لما فرغ من اثبات الذات شيع في اثبات الصفات وقدم الصفات
 السببية لانها وجودية والسبب عدوي والوجود اشرف والاشرف مقدم
 على غيره واما بتوثره في نفسه فادرا الاستغناء عن الصفات القدرة والقدرة مقدمه تشمل
 على مفرقات هذا البحث فيدخل في القادر المتوثر وهو المتوثر في نفسه ان يغير
 فعله ان يشاء ان يترك تركه مع قصد اعادة ردودا والموجب بخلافه والوقت
 بينهما من وجوه الاول ان المتوثر يمكن ان يترك والفعل معا بالتسوية الى شئ
 واحد والموجب بخلافه الثاني ان فعل المتوثر مسبوق بالعلم والقصد
 بخلاف الموجب الثالث ان فعل المتوثر لا يتوثر في نفسه بخلافه واخره عنه وفعل
 الموجب لا يتوثر عنه كالشمس في اشراقها والثاني في اشراقها والعالم كل
 موجود سوى الله تعالى من الموجودات محدث والمحدث هو المتوثر وجوده
 مسبوق بالغير او بالعدم والقدم بخلافه واخره هو المتوثر في نفسه
 في لاهيات الثلث والخبر والممكن شئ واحد وهو الفراغ المتوثر
 الذي يشغل الاجسام بالمحصل فيه والحركة هو حصول الجسم في مكان بعد

اقول

المختصر

فيما وج ان يكون معنى التقديم شئ من تلك المبادى لانها لا تزلزلا
 يكون فان كان الاول كرم اجمع القدم والحدث معا في الشئ الواحد وهو ان
 كان الثاني من بطلان ما علم ضرورة وهو استيعاب تلك الكمالات في حدثه وهو محال
 واما الاخر اخص فلا يتوثر في وجوده الى الاجسام والخارج الى الحوادث اولى بالحدث
 واما بيان الدعوى الثانية فهو ان الحادث لا يتوثر في نفسه لعدم تفرقه واما
 اخره ان يمكن فيقتصر الى المتوثر فان كان محتمرا فاجبه المطلوب وان كان موجبا
 لم يتوثر في نفسه فيقدم قدمه اخره ولكن ثبت مدونه فيقدم مدونه متوثره
 للتأخر وكما لا يربح حال فقد بان ان لو كان التقديم موجبا لزم انما قدم العالم
 او حدث الله تعالى قال وقد ثبت في جميع المقدمات لان العلة
 الموجبة الى المتوثر هي الامكان والسبب ذاته الى الجميع بالسببية فيكون قدرته
 عامته اقول لما ثبتت كونه في الجاهل شيع في بيان عموم قدرته وقد
 نفع فيه الحكم حيث قالوا ان الله لا يبدل عنده الا الواحد والظن به حيث زعموا
 ان لا يبدل على الشئ والتمس حيث اعتقد انه لا يبدل على القبح والبدع حيث
 منع من قدرته على شئ من قدرته واما الجاهل ان حيث احاطا قدرته على عين

مكان اخره السكون وهو حصول ثبات في مكان واحد اذا انظر منه افعل كل ما كان العالم
 محدثا كان المتوثر فيه هو الله تعالى رافعها دعوى بان الاول ان العالم محدث
 والثانية ان يدم اجتناب الصانع ابا بيان الدعوى الاولى فلو ان المراءى بالعالم
 عند المستحيل هو السموات والارض وما فيها وما بينهما فكذلك اجسام او
 اعراض وكلها حادثان اها الاجسام فلا تتوثر في اجسامها من الحركة والسكون
 الى ثبات وكل لا يتوثر من المبادى فيحدث فلو حادث اها اتم لا يتوثر من الحركة
 والسكون فلو ان كل جسم لا بد له من مكان ضرورة وجبته اها ان يكون لا يتوثر فيه
 وهو الساكن او مستقلا عنه وهو المتحرك ولا واسطة بينهما بالضرورة واما
 اجتماعها في ثباتها سبوقا بالغير ولا شئ من التقديم مسبوق بالغير فلا
 شئ من الحركة والسكون بتقديم فيكون حادثين اذ لا واسطة بين
 القدم والحديث اها انها مسبوقا فلو ان الحركة عبارة عن الحصول
 الاول في المكان الثاني فيكون مسبوقا بالمكان الاول ضرورة والسكون عبارة
 عن الحصول الثاني في المكان الاول فيكون مسبوقا بالحصول الاول بالضرورة
 فانه ان يتوثر في المبادى فيحدث فلو حادث فلو لم يكن حادثا كان

الاشارة بقدم المعنى والخاصة بقدم الموقوف وقالت للمعنى بالحدوث وهو
المتى لوجوده الاول انه لو كان قد بان لم يقدّمه والقدره وهو باطل لان القول
بقدم غير القدره على كثره الاعم والحدوث كقولنا كثره الاعم والحدوث كقولنا
الاشارة كثره كبر من الموقوف والاصوات التي يقدم السابق لوجوده لا محذور
والقديم لا يجوز عليه العدم الثالث سبعة الاول انه ليس بمرتبة والمرتبة
هو ما لا يحد ولا يقيد بالسطح وهو لا يجوز له ان يكون مرتبة كقولنا كثره كبر
الاجسام من الجوهر وقد يكون في مرتبة كبر كبرها من الموقوف ومن الاجسام
والفصول والمرتبة بكل المصنفين يقتصر الى مرتبة لا محذور ولا محذور ولا محذور
وهنا يكون مرتبة غير مرتبة لا يحد ولا يقيد بالسطح وهو لا يجوز له ان يكون مرتبة
عنه التثنية فهو غير مرتبة كقولنا كثره كبر كبرها من الموقوف فلا يكون
البار مرتبة عظمه مرتبة كقولنا كثره كبر كبرها من الموقوف فلا يكون
والاعراض والآثار التي لا يمكن ولا يمنع الفكاك من الموقوف فلا يكون
وهو محال **اقول** البار لا يحد ولا يقيد بالسطح وهو لا يجوز له ان يكون مرتبة
وعرض وحسن والعرض هو الى ان لا يكون ولا وجود له بوزن والتبيل

في علم النفس

انه

ع

الاشارة كثره كبر من الموقوف والاصوات التي يقدم السابق لوجوده لا محذور
والقديم لا يجوز عليه العدم الثالث سبعة الاول انه ليس بمرتبة والمرتبة
هو ما لا يحد ولا يقيد بالسطح وهو لا يجوز له ان يكون مرتبة كقولنا كثره كبر
الاجسام من الجوهر وقد يكون في مرتبة كبر كبرها من الموقوف ومن الاجسام
والفصول والمرتبة بكل المصنفين يقتصر الى مرتبة لا محذور ولا محذور ولا محذور
وهنا يكون مرتبة غير مرتبة لا يحد ولا يقيد بالسطح وهو لا يجوز له ان يكون مرتبة
عنه التثنية فهو غير مرتبة كقولنا كثره كبر كبرها من الموقوف فلا يكون
البار مرتبة عظمه مرتبة كقولنا كثره كبر كبرها من الموقوف فلا يكون
والاعراض والآثار التي لا يمكن ولا يمنع الفكاك من الموقوف فلا يكون
وهو محال **اقول** البار لا يحد ولا يقيد بالسطح وهو لا يجوز له ان يكون مرتبة
وعرض وحسن والعرض هو الى ان لا يكون ولا وجود له بوزن والتبيل

ولا يعلم ما هو الا هو وقد ذكره ابنه المصنف سبعة واربعة
والسبعة اشياء هي
والاجزاء هي

على كونه ليس بجسم ولا عرض وجان الاول انه لو كان احداهما كان
ممكنه اللازم باطل فالمدوم كذلك بين اللازم ان تعلم بالضرورة ان
كل جسم فهو مقتضى الى المكان وكل عرض فهو مقتضى الى المكان والمكان والكل
غيره فيقتضيان الى غيرهما والمقتضى ممكن فلو كان البار ففهم جسم او عرضا
كان ممكنه التثنية لو كان جسمه كان حادثا وهو محال وبيان الملائمة
ان كل جسم فهو لا يخلو من الموقوفات فهو حادث وقد تميزه فلو كان
جسمه كان حادثا لكنه قد يميز في جميع النقصان **قال** ولا يجوز ان يكون في
حق والآثار التي لا يحد ولا يقيد بالسطح وهو لا يجوز له ان يكون مرتبة
سليمان الاول انه ليس في حق طاقا المقارن وجميع من الموقوفات المعقول من الموقوف
هو قديم موجود وهو موجود على سبيل التجربة فان اراد ابعاد المعنى فهو باطل والآثار التي لا يحد ولا يقيد
الوجوب وهو محال وان اراد ابعاده فلا بد من تصور اوله ثم يتبعه بالانتهى والاشارة
الاشارة تعلق ليس في جهة والجهة مقتضى المتكثرة والمتعلق الاشارة رتبة كثره كبره
تعلق في الجهة القوي فلهذا لا يتصور من الظواهر التثنية وهو باطل لان لو كان في جهة
كان اقله واستغنى عنه فلا يحد ولا يقيد بالسطح وهو لا يجوز له ان يكون مرتبة والاشارة التثنية

من تصور

المسبية

من علم النفس
ان علم النفس هو علم النفس
اشياء النفس هي
روم فذلك

في علم النفس
في علم النفس
في علم النفس

نبت ان فعل تعالى معلق بالعرض وان العرض عايد الى غيره فليس العرض
 انفرادا بلكت الغزلان كلف في هذا العقل يمكن تقدم الى غيره طعنا مسجوما
 يريد به قوله واذ لم يكن العرض الا طارا ليقين ان يكون التعلق وهو المطلوب
 قال فلا بد من التكليف ووجهه ان يكون التكليف على ما فيه مشتقة على
 جهة الابتداء بشرط الاعلام فان ثبت ان العرض من فعله تعالى فلهذا
ولا يقع حقيقة الا التوبة لانها عدا وادفع ضررا وجب دفعه غير مستقر
 ولا يحسن ان يكون ذلك غير فاعلم ان العبد لم يتقرب الى الله تعالى
 بكونه يتقرب فثبت الحكمه توسط التكليف والتكليف لغة
مخوذة من الكفاية وهو المشتقة واحد من معانيه وهو كمال الاستعداد فان لم يثبت
 على الشيء هو المحم عليه والموجب طاعة هو الذي فاعلم ذلك قال على جهة
 الابتداء لان وجوب طاعة غير الله كالتبعية واللام والتمتع والتعظيم
 ومنقطع على طاعة الله تعالى وقوله على ما فيه مشتقة من امتداد
 على ما نشأه فثبت على التكليف المستلزم من المتكفل من الاطاعة
 وجوب طاعة الاعلام ارشد ط الاعلام المكلف كما قلنا وهو
 من شرطه حسن التكليف وشرائطه حسن فاعلم الا واما عايد

الكلمة

التي هي التكليف وهو المعلق لان اذ لم يكن العرض التعلق فثبت ان
 كما هو ان فعل التكليف هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 انما هو من العبد ففعل التكليف انما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 له لانه القرآن عليه ولا يستلزم انما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 التي انما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 المعترضة ان افعال العقل مستقلة بغير افعال الاعمال كما ان الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 احيى بن الاميرة وهو الحق له وجهين الحق او عقده الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 كما هو انما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 ولا ينفك التمسك بالامر والامر واجب على كل من كان له امر
 العقل فلهذا لا يكون التكليف من الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 بين الامور فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف لا يتبعه الا الحكم
 واما قوله لو كان فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف لا يتبعه الا الحكم
 كمال له انما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 عايد الى منفعة العبد لانه لا ينفك عن نظام الوجود فكذلك العرض وكذا
 لا يلزم منه الاستحالة قال وليس العرض الا امر الغير بلطيف في فاعلم ان

بشرط

الكيف في الخبر وهو واجب المعترضة وهو المعلق فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 على انما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 والقاضي عن الحسن فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 وبعده وبثوقه وكان مستقرا له فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 لا يستعمل الا في هذا والله اعلم فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 الاستعمال انما لا يكون العلم مستقرا في الجمع على الحسن واجب الوجود
 لا حاجة الى التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 كقولنا لان كثيرا ما يستعمل العلم على ما فيه فاعلم ان التكليف فاعلم ان
الذات مستقيمة التي هي في الاكثر يكون فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 ووجه حسن التعليل لأنه تعالى فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 والاعمال التي يستعملها الابتداء فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 مقدر فاعلم ان السؤال ان جهة حسن التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 باطل قطعنا فاعلم ان السؤال فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 التي يثبت على كفاية مكلف مع عدم حصول التوبة الا انما

لا التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 الرابع فثبت حقيقة انما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 المكلف وهو فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 من كونه مستقرا وقبيل والثاني فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 من ثواب وعقاب الثالث فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 الرابع فثبت حقيقة انما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 وهو فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 الا فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 انما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 انما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 كما هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 واما الحق فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان
 كمن هو الله تعالى به تعالى بلطيف في فاعلم ان
 عن الحسن فاعلم ان التكليف فاعلم ان التكليف فاعلم ان

التكليف

بعده الحق ودمه ثم الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 فذو الركن فخره الله تعالى ثم الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 ابن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 بماء الماء بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 شهيد الرضا بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 من الانبياء الرضا بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 الحسن والحسين واما علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 الشاهر النبطي ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 فامينة علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 شيخ من غيرهم باسمه الاول ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 الصمد بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 كما تقدم الرابع اللهم كما لو اخذ من كراهه من اهل البيت الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين
 كتب التسمية التمهيدية في كتابه الاول ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين ثم علي بن الحسين

الحاشية

انفس المحقق والاعلم لاهل البيت وغيرهم المعروفة على وجه يكون اماما
 وبيان ذلك قد تقدم وهو انهم قد لقوا الامامية في كتبهم فثبتت
 في ذلك كتبهم بغير شك لاهل البيت وغيرهم من الكتب في هذا الفن فثبتت
 الامامية في عشرة حجة موصولة من بين الامامية وهو سنة سنة ونسب
 واثبت في اخر القرآن التكليف لان كل من كان لا يذوق من الامامية
 معلوم الا ذلك وغيره ليس بمعصوم فيكون هو الامامية واما استبعاد
 من غيرهم لان كانت ممكنة خصوصا وقد وقع الامامية في الكتب
 السعداء والاشقياء فهو لا يذوق من غيرهم واما سبب انفصالهم
 استثنى الله تعالى بعد ذلك كثرة العدد وقد ثبت انهم لم يمتنعوا
 لا يجوز معنى منع النطق فيكون من الغير المعادى وكتب هو المطلوب
 التمهيد في خمسة اقسام فاما ما جعل من الامامية والشيعة والارزاق طاعة
 من غيرهم واما ما جعل من غيرهم في الكتب والافعال والصدق
 قال الفصل السابع في المعاد والفق للمسلمين كونه من وجوب المعاد
 البعدية لانه لو لاه لغير التكليف لانه ممكن والصواب في غير ثبوت
 معاد الا ان الله تعالى عليه الامانة في معاد اول المعاد لان العود

او كونه من الامامية والشيعة والارزاق طاعة
 وهو حق وان كان ذلك في الدنيا والدين وكتب من الامامية والاولى اهل البيت
 على ذلك من غير تكليف لهم لانه لو لم يكن الامامية في الكتب والافعال
 التكليف والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 سبب ثبوت الامامية في الكتب والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 ليس كما صرح في ان التكليف فلا يخرج من الامامية والامر والامر والامر
 لانه على الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 في كتب الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 فلان الامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 من قبل الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 فانه على الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 على ان الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 ثبت بانها من الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 فيكون معاد وهو المطلوب الرابع ولان القرآن على ثبوت المعاد والامر
 على ما هو فيكون معاد وهو المطلوب الرابع ولان القرآن على ثبوت المعاد والامر

كما تقدم في الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 في كتب الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 فلان الامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 من قبل الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 فانه على الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 على ان الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 ثبت بانها من الامامية والامر والامر والامر والامر والامر والامر والامر
 فيكون معاد وهو المطلوب الرابع ولان القرآن على ثبوت المعاد والامر
 على ما هو فيكون معاد وهو المطلوب الرابع ولان القرآن على ثبوت المعاد والامر

التمس بوجوب الاقرار بالصدق في احوال القبر والادعاء في كنفه
 وضوح الناس من قهروهم مرة كونه كل نفس من سابق وشعبه احوال
 الناس في المذنبين من طغيانهم وكيفية لغتهم من المادى او الملبس للكل
 وغير ذلك مما لا عين رأت ولا اذن سمعت ولا خطر على قلب بشر
 وكذا احوال النار وكيفية العقاب فيها والوعاء الامم على ما وردت
 بذلك الايات والاشعار القبيحة واجمع عليه المسلمون لان كتب جميعه
 اخبر به الصادق مع عدم استيلاء العقل فيكون عقابا وهو المطلوب
 قال وجوب التوبة اول التوبة هو الندم على القبيح في الماضي و
 الترتيب في الحال والعدم على عدم المعادة اليه الاستقبال و
 جبهه لوجوب الندم اجماعا على جميع احوال لوجوب الدلالة السبع
 لوجوبها وكونه رافعة للضرر ووقف الضرر وان كان مظلوما واجب
 وندم على القبيح كونه قبلي للمؤقت الدائم والنافع للضرر عن نفسه
 واللام من توبته ثم اعلم ان الذنب افاقى حقه نعماد في حق آدمي فان
 كان في حقه نعماد من فعل القبيح فكيف فيه الندم والعدم على عدم المعادة
 او من اخطأ لوجوب فانه ان يكون وقتا قريبا تره وكذا هو التوبة

والشرب

ن

الوجوب العقلي غير مختص باحد فيجب ان عليه نعماد وهو باطل لانه
 ان فعلها لم يرم ان يرتفع كما فيجب ويرفع كل واجب والامر هو
 المدعى عليه والشيء هو المنع من كونه الواقع خلافه وان لم يفعلها
 لم يرم ان يرتفع لوجوب كونه في غير الامر ولا خلافه ولا الدلائل التعيينية
 على وجوبها فكثيرا من المقامات المتعارضة واجبات على الاعيان او الكفاية
 فقال الشيخ بالاول والسبب بالثاني الشيخ في عموم الوجوب من
 غير اختصاص بقوله نعماد كونه غير امره اضر في الناس بامرون
 بالمعروف ونهون عن المنكر واجبة السبب بان المقصود وقوعه وارتفاع
 القبح فمن قام به كفي عن الامر والامتنال بقوله نعماد فكيف امره
 يدعون الى الخير ويامرون بالمعروف ونهون عن المنكر بحيث لا يثبت
 في شرائط وجوبها وكذا المقصود بها اربع الاول علم الامر والذنب
 يكون المعروف والمنكر مذكرا او لا وكانت لوقوع الامر باليسر
 معروفة والشيء على ليس بمكة المتكرر كونهما يتوقفان في المستقبل
 فان الامر بالضر والنهي عن عيبه والعبث فيج الثالث انه يجوز للامر
 والذنب اثر لمره او تبهيه فانه اذا تحقق عنده او غلب على ظنه عدم

ن

من اخرج وقت فانه ان يسقط كونه وقتا كسلوة العبد فكيف
 الندم والعدم او لا يسقط فيجب قضاء وان كان في حق آدمي فانه
 ان يكون اخطا في الدين نعماد مختصة في التوبة ارشاده واعلامه
 بالخطا او لطلب الحق من الحق فالحق توبة اليه الى اولي وارثه
 او الامم والالتزام وان تعد عليه فيجب الندم عليه قال والامر بالمعروف
 والنهي عن المنكر لطلب العلم بالامر والنهي لكون المعروف معروفا
 والمنكر مذكرا وان يكونا في سبيلان لان الامر والنهي بالمعروف
 عيب في توبته الثاني من التوبة قول الامر بطلب العقل من الغير
 على جهة الاستعلاء والنهي بطلب الترتيب على جهة الاستعلاء الباطن
 والمعروف كل فعل حسن يختص بوجوه راد على حسنة والمنكر
 هو القبح اذا اقر هذا فمما يجتاز الاول التقى العلم على وجوب
 الامر بالمعروف والنهي عن المنكر واختلافه بعد ذلك في مقامين
 الاول عدم الوجوب عقلي او سمعي فقال الشيخ الطوسي بالاول
 وسببه المرفوع بالذنب واخذاره المنع رفعة الله واصح الشيخ بانها
 لطفا في الفعول الواجب وترك القبيح فيمن عاقل قيل عليه ان

وكذا ارتفاع الوجوب الرابع امن الامر والذنب من الضرر بالاصل
 بسبب الامر والنهي اقل اولاد من المسلمين فان طلب عندنا
 حصول ذلك ارتفاع الوجوب اليها ويجوز بالقلب واللسان
 واليد ولا ينشغل الى الاصعب مع التخي والاسهل فهذا ما ثبتنا
 ثمرة وكذا به والتفق في معونه وتبرير مع ضعف سعي وقصر
 ورأى هذا مع حصول الاسفار وتشوش الافكار لكن المد
 جوت من كرم الله تعالى ان ينفع به كانه باجده وان يجعله خالصا لوجه
 الله انه سبحانه يحب والحمد لله الذي هدانا لهذا سنة والامر بالمعروف
 والنهي عن المنكر سنة فرغ من هذه التوبة الشريفة
 الموسومة بباب ما وعشرة في بيان اصول الدين في حكم الدين
 في الدنيا والآخرة على يد هجر الفقير العاني الى الله الغني جده علي بن
 محمد امين الخزاز جبر من موال وودعه في قرية بالادوية سنة
 تسعة وثمانين بعد الالف من الهجرة النبوية في

سنة ٩٣٠
 ١٣

نسخة من كتاب
 التوبة

لكن الله الذي اتي على جميع وجوه وجوده افتقار الكائنات ودخل قدرته وحكمه الحكام المعنويات
 المتخيلة في مشايخه اطهر انبياء والمرسلين بحلال قد صرح من مناسبتة الناقصة بحجة
 بحال الارض والسموات والشمس والقمر على نعمته المتطهرات المتواترات المستعينة
 على كشف الباس والظفر الى جميع الحالات والقصور على خيرة حرم صاحب الالامات و
 الينيات لكل طريق في شمس بعينه وسائر الكائنات والالهة من الشجرة والنبات
 الذين اوجب الله عليهم الترتيب وطهرهم من الزلات من اجل منعهم عن متعاقب
 الالامات قال فليس الله ربه الباب الذي في شمس بحجة على غيره المتكلمين من
 معرفته اصول الدين اجمع العلم الكافي على وجوب معرفة الله وتعالى وصفاته الثابتة
 والاسمية وبعده عليه وبعده في القوة والامانة والمعاد بالقبول لا بالتقليد فان كان
 يمكن بهذه احوال المسلمين ومن قبل شيئا من ذلك فخرج عن رتبة المؤمنين واستحق
 العقاب الرقيم وقد ثبتت هذا الباب على قولنا الفصل الثاني واجب الوجود
 فنقول ان محققا فان يكون واجب الوجود لما في مقتضى الوجود له ان لا يتغير
 انه من موجود بالضرورة فان كان واجب الوجود وان كان كذا افتقر الى موجود غيره
 بالضرورة فان كان الموجود واجب فالطلب وان كان كذا افتقر الى موجود اخر فان كان
 ضروريه على بالضرورة وان كان كذا افتقر الى موجود اخر فان كان

المتكلم

المتكلم المبدء على الكائنات تكون كمنه مشتركة في امتناع الوجود به انما فلا بد لها
 من موجود خارج عنها بالضرورة فيكون واجبا بالضرورة وهو المطلوب **الفصل**
 الثاني صفات الثبوتية وهي ثمانية الاولى ان تغايرها في زمان العالم محدث
 لان كل جسم لا يتغير عن احواله اعني الحركة والسكون وهي دائمة لا تتغير
 ثم التسوية بالغير فلا يتغير عن احواله فيكون محدث بالضرورة فيكون الثبوت
 فيه وجه التغاير في زمانه لانه لو كان موجودا لم يتغير في زمانه بالضرورة فيكون
 اقدم العالم او حدوث الله تعالى وهي باطلان وقد رتبته على جميع المقدمات
 لان العلة الموجهة الى الموتر من الامكان ونسبة وانما الى الجميع بالتسوية فيكون
 قدرته عامة الثانية انه تعالى عالم لانه فعل الافعال الحكمة المتعقبة وهي من فعل كنه
 فهو علم بالضرورة وعلمه يتحقق بكل معلوم تسوية نسبة جميع المعلومات اليه
 لانه حتى الوجود ان يعلم بكل معلوم فوجب له ذلك لا سيما انه افتقر الى غيره والثبوت
 انه تعالى عالم لانه قادر على كل شيء بالضرورة والارادة انما هي كاره لان تخصيص
 الافعال بالحيثية وقت دون اخر لانه من محقق وهو الارادة ولا يتغير امر
 ونهجهما مستقران الارادة والكرهية الحاسمة في نعمته لانه حتى في
 ان يدرك وقدره القرآن يشعرون له فيجب انثباته الحاسمة انه تعالى عالم لانه باق
 ابدته لانه واجب الوجود فيستحيل العدم السابق واللاحق عليه البقاء الله تعالى

الفصل الرابع

في العدل وفيه من حيث الاول العقل فاض بالضرورة
 ان من الافعال الخمس كرامة العبودية والاحسان الى الغير وصدق
 النافذ وبعضها ما هو في علم الكذب الفناء ولهذا حكم به من نظر الشارع كالكلام
 وحكماء الهند ولا يثبتوا لثبوتها لانتفاء سببها لان النافذ في الكذب من
 الشارع الثابت انما يكون بالافعال بالضرورة فاضية بكنهات بالفرق الضرورية
 بين سقوط الانسان ومن سقط من زور من سقط الزور والافعال في كنهها في
 عصيان والعبودية ان يخلق الفعل فينبغي ان يكون بعد ثبوتها على التسوية الثالثة في انثبات
 الوجه الفاعل عليه لان له رافعة وهو العلم بالعبودية والافعال عليه لانه اذا علم بالعبودية
 المستتعة عليه الحكمة وهو منزه عن الوجود لانه لا يوجب له من ذلك لا يوجب له من ذلك
 في يستحيل عليه ارادة العبادة لانه لا يوجب له من ذلك لا يوجب له من ذلك
 للقران عليه والاستدلال بغير العبث وهو قبيح وبس الغرض الا انما رافعة القبح
 بل النفع فلا بد من التكليف وهو يوجب من كبح طاعة على ما فيه مشقة على
 جهة الابتداء لشرط الاعلام والاحكام في العبادة حيث خلق السموات والارض
 الى الفجر والظهور من كنه فلا بد من رافعة وهو التكليف والعلم غير كاف لاستكمال
 الذم في فناء الوطر وجبه حسنة التعويض للثواب اعني النفع المستحق المقارن
 للتعظيم والاعمال الدرس فيجب الابتداء به الى تسوية انه تعالى كبح عليه السخط

ممكن بالاجابة والارادة الكلام كدفع المسحوق المتطهر ومعنى ان يتكلم انه يوجه
 الكلام في جسم من الاجسام والتفسير الاشارة غير محقق الثامنة انما يقال
 صادق لان الكذب قبيح بالضرورة والله تعالى علمه لا سيما في النفس عليه **الفصل**
 الثاني صفات السلبية وهي سبعة الاولى ان تغايرها في زمان الكائن
 متفق في احواله المتغير كمن الثانية ليس جسم ولا عرض والا افتقر الى الكائن
 ولا منع الحكم من كونه فيكون كونه وهو محال ولا يكون ان يكون في محال
 والا لا يفتقر اليه لانه في جهة والا لا يفتقر اليه لانه في جهة الا في جهة في جهة
 عليه ولا يمتد بغيره لا يمنع الا محال مطلقا الثالثة في انثباتها بسبب محال في الحوادث
 لا يمنع النفع من غيره والامتناع النقص عليه الرابعة انه تعالى يستحيل
 عليه الردية لان كل من رتبته في جهة لانه اقل من المقابل او في حكم المقابل بالضرورة فيكون
 محسنا وهو محال في قوله تعالى من انزلنا موسى وفيه لسان الله لانه في جهة
 الشكر من عند التسوية والافعال في جهة لانه في جهة لانه في جهة لانه في جهة
 لا سيما في كنه الوجوديين في كونهما واجبه الوجود فلا بد من رافعة السادسة
 في نظر المعاني والاحوال عند الله لانه لو كان قادرا القدرة وعاد لا يعلم او غير ذلك
 لا يفتقر في صفاته الى ذلك فيكون كمن هذا خلف التبع انه تعالى في جهة
 ليس يحتاج لان واجب وجوده دون غيره فيقتضيه استغناء عنه وانما غيره

المر

قال الله تعالى من بعدى الى اخره حتى ان كان يتبع من لا بعدى الا ان بعدى لما لم يكن
محكمين الناس يجب ان يكون منزعا عن دائرة الابداع والامات وعن الرزائل
التي هي في العيوب والمثالب فانه من النقص فيبذل عنه من العقوب والمطوب
خلو في العمل **السادس** في الامامة وفيه سب اثبات الاول الامامة وبسبب عامة في الدين
والدنيا شتم من الاشقيين ومن واربوه عقلا لان الامامة قطع فان لم قطع
ان الناس ان كان احد يتبين شتم ينصف الظلم من الظالم وبرر الظالم
من ظلمه كذا الى الصنيع اقرب من الف والبدو قد تقدم ان اللطف واجب
الذي يجب ان يكون الامام معهما والتمس لان اوجب الدعاية الى الامام
بروز الظالم عن ظلمه والانتصاف للظالم منه ولو عاجل يكون غير معصوم لا انفرا
في امامه انتم تسلم ولا يوفى للمعية فيان وجب الاكثار عليه فقط محلة
من العقوب وانفت فانه لنفسه وان لم يجب فقط الامر بالعرف
والشرع من الكثرة وهو لولا انه حافظ الشرع فلا بد من عصمة ليؤمن من الزيادة
والنقصان ولعوقبه لئلا يبالغ بعدى الظالمين في الذلث الامام يجب ان يكون
منصوصا عليه لان العمر من الامور التي لا يعلم الا الله فلا بد من نص من يعلم

وهو يقرب العبد الى الطاعة ويلبده عن المعصية ولا يحذر الكسب والميل الى
بلى لا تفت غرض المكلف عليه فان المريد لفعل من غير واد اعلم ان لا يفعل الا بفعل
يفعله المريد من غير مشقة فلو لم يفعله كان ناقصا لفرقه وهو قبيح عقلا والسواس
غاية بما يجب عليه من عوض الا لام العادة عنه ومعنى هو التمسك به حتى انما
عن تعظيم واعمال والا كان مخالفا لما في التعظيم وكنت ويجب فيه وعلى الا لم
والا كان غائبا عن العمل فالحاصل في الشواذ في قوله ان المميز الله بالغير وكلمة
احد من البشر فيه مرات الاول في توفيق بين محمد بن عبد الله بن عبد العزيز رسول
الفرقة او غير التوفيق لغير المعصية بل هو القرآن واستحقاق التوفيق لغيره من بين
صالحه واشتباع الحكماء الكثيرين الطعام القليل وتسليم الحق كلفه وهو اكثر من ان
يخضع وادع ان يذوق فيكون صادق والا فله احوال المكلفين فيبيع فيكون محال
الفرقة وجوب عصمة والعصمة لطف لفضل الله بالمكلف بحيث لا يكون له
الانواع الى شئت الطاعة وارتكاب المعصية مع قدرته على نعمته لانه لو اذلت
لم يكسب الموثوق بطوره فاشقت غايته البعثة وهو حال الثالث انه قد
معصوم من اول عمره الى اخره لعدم الشبهة والفتوى الى طاعة من بعده من
سلف عمره الواعى المعاصرين القضاة تركوا ما هو مشهور النفس من الرابع
بسبب ان يكون افضل اهل زمانه في تقديم المفضول على الفاضل عقلا وصحفا

فی

[illegible][illegible]

۱۰۰

مدرس مهر طراز کرامتی
 در کلاس درس کلاس اول ابتدای
 در روز دوشنبه ۱۳۰۲

۴۲۵
 ۴۱/۹/۸۱
 استادان محترم
 مدرسه عالی کرامتی

این کتاب را به کتابخانه
 مدرسه عالی کرامتی
 در روز دوشنبه ۱۳۰۲
 تحویل داده شد

نسخه خطی
 کتابخانه
 مدرسه عالی کرامتی

این کتاب را به کتابخانه
 مدرسه عالی کرامتی
 در روز دوشنبه ۱۳۰۲
 تحویل داده شد

در خوشی این دفتر که ترک این بود
 کم از این حلو انان شیرین کند

فتنه ایام آشوب حرام
 خاندن سو فدا شد من بی خان

از دم ناکه در ایام مجاب
 لب کمران از دم مرا افکنده نیت
 از دم ناکه در ایام

این کتاب را به کتابخانه
 مدرسه عالی کرامتی
 در روز دوشنبه ۱۳۰۲
 تحویل داده شد